

mg.yoe

# ဒေါက်တာကွဲ

WARREN MURPHY  
AND RICHARD SAPIR

# DR. QUAKE

#5 IN THE DESTROYER SERIES

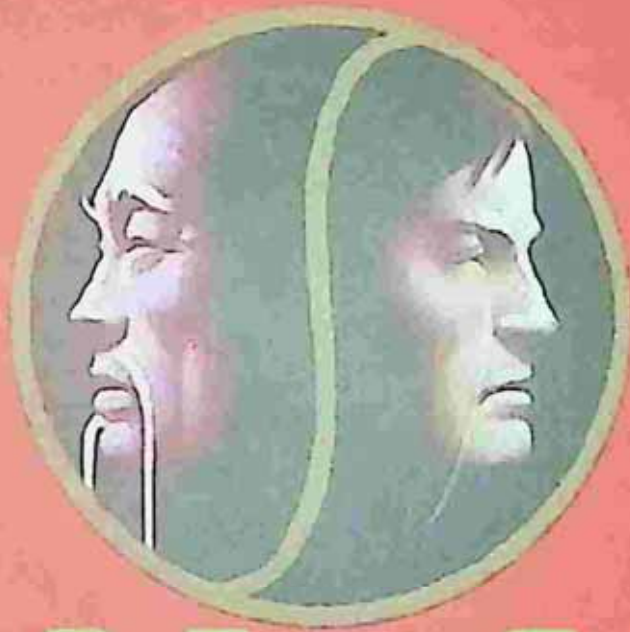
နတ်နွယ်  
မြန်မာပြန်

mg.yoe.com

ကတိယကလောင်

mgyoe.com

အမေရိက၏ အအောင်မြင်ဆုံး  
အက်ရှင်စွန့်စားခန်းဇာတ်လမ်းတွဲ



ဒေါက်တာကျွတ်

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်



NN0024

2,300.00 KS

ဒေါက်တာကိုတိုး နတ်နွယ်

စာမျက်နှာ ၁၉၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၈ သူရိယစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၉၁ ပထမအကြိမ်၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ)

ရောင်းစား ၂ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

email: [skccph@gmail.com](mailto:skccph@gmail.com) ; P.O.Box: 705

[www.facebook.com/SKCCmyanmarbook](http://www.facebook.com/SKCCmyanmarbook)

[www.skccmyanmarbook.com](http://www.skccmyanmarbook.com)

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



ဒေါက်တာကွိတ်

THE DESTROYER#5

DR. QUAKE

Richard Sapir & Warren Murphy

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

အစိတ်စာအုပ်စုံ၊ ၂၀၁၃

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

ဘုရားသခင်သည် လူသားအားလုံးတို့အတွက် အသက်ရှင်ခြင်းကို ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။ မာရ်နတ်သည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွက် အတိဒုက္ခဖြစ်ခြင်းကို ဖန်ဆင်း၏။ ရာစုနှစ်တစ်ခုလျှင် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

အကြောင်းမှာ လူသားတို့သည် မဟာပထဝီမြေကို အတောင်အလံပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ရွေ့လျားစေခြင်းမရှိ။ အကြောင်းမှာ လူသားတို့သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရှင်လတ်လတ်မြုပ်နှံတတ်ခြင်း မရှိ။ အကြောင်းမှာ လူသားတို့သည် သူတို့၏ကိုယ်ခန္ဓာကို သုဘရာဇာ၏ အတိုင်းအထွာထက် ပိုလွန်ပြီး နက်ရှိုင်းစွာ မြုပ်နှံတတ်ခြင်းမရှိ။

ဤအတိဒုက္ခများသည် ဘူမိဗေဒသဘောအရ ဖြစ်ပျက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြတ်တောက်ရွေ့လျားနေသော ကျောက်ထုလွှာများ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အင်အားကြီးမားစွာ ဖိတိုက်မိကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်တွင် ကွဲအက်နေသော ပြတ်ရွေ့ကြောင်း အမြောက်အမြားရှိသည့်အနက် ဆန်အန္တိယပြတ်ရွေ့ကြောင်းသည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အရှိန်တညီးညီးတောက်လောင်နေသော စနက်တံပေါင်း မြောက်မြားစွာတပ်ဆင်ထားသည့် ဘူမိဗေဒချိန်ကိုက်ဖုံးကြီး တစ်လုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်အန္တိယပြတ်ရွေ့ကြောင်းသည် တောင်ဘက် ဗာဂျာကာလီဖိုးနီးယားမှသည် မြောက်ဘက် မန်ဒိုစီနိုအထိ မိုက်မြောက်ရာကျော်မျှ ရှည်တန်း

လျက် ရှိသည်။ ၎င်း၏ကွဲပြားနေသော ပြတ်ရွှေပြင်နှစ်ခုမှာ အနောက်မြောက် ဘက်ဆီသို့ ရွှေလျားနေသော ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ပြတ်ရွှေပြင်နှင့် အရှေ့ တောင်ဘက်ဆီသို့ ရွှေလျားနေသော မြောက်အမေရိကတိုက် ကုန်းတွင်း ပြတ်ရွှေပြင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ပြတ်ရွှေနေသော ပြတ်ရွှေပြင်နှစ်ခု၏ ရွှေလျား နှုန်းသည် တစ်နှစ်လျှင် လက်မပေါင်း မြောက်မြားစွာပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်း ပြတ်ရွှေပြင်နှစ်ခု၏ ကွဲကြောင်းကြီးသည် ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၏ အလျားတစ်လျှောက်လုံးပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းပြတ်ရွှေပြင်နှစ်ခု ဖိတိုက်မိသော အခါ မြေပြင်တုန်ခါပြီး ငလျင်ကြီးလှုပ်လေတော့သည်။

လော့စ်အိန်ဂျလိမြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ ဆန်အင်နီဒေသတွင်ကား ပြတ်ရွှေ ပြင်နှစ်ခုသည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဖိတိုက်မိကြသည်။ ထိုအခါ ယင်း ဒေသ၏ မိုင်တစ်ရာဝန်းကျင်လောက်သည် ကမ္ဘာကြီးပျက်သုဉ်းပြီဟုပင် ထင်မှတ်ကြရသည်။

ရဲဖန်ရဲခါတွင် တကယ်ပင် ပျက်သုဉ်းခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်မည့်ငလျင်သည် အင်မတန်ပြင်းထန်လိမ့် မည်ဟု ဘူမိဗေဒပါရဂူများက ခန့်မှန်းကြသည်။ ယင်းငလျင်ကြီးနှင့် နှိုင်းစာ လျှင် ယနေ့ကမ္ဘာတွင်ရှိနေသော အဏုမြူလက်နက်များသည် တုတ်၊ ဓား၊ လှံတံအဆင့်လောက်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်သည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် မရှိခဲ့ဘူးသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကိုစောင့်လျက် ရှိနေကြရသည်ဟု ဘူမိဗေဒ ပါရဂူများက ဆိုကြသည်။ ယင်းငလျင်ကြီးသည် ငါးမိနစ်အတွင်းမှာလည်း လှုပ်နိုင်သည်။ နောက်အနှစ်သုံးဆယ်ကြာမှလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဖြစ်မည်ကတော့ သေချာသည်။ မနုဿလူသားများသည် ကာလီဖိုးနီးယား နေရောင်တွင် နေပူစာလှုံကြရင်း အတိဒုက္ခဖြစ်ရမည့်အချိန်ကို စောင့်စားနေ ကြရသည်။ မည်သည့်အချိန်ဆိုသည်ကိုကား ဘုရားသခင်မှသာ သိလေ သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ငလျင်ကြီးဖြစ်ပေါ်အောင် လှုပ်နိုင်မည်ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ အာဏာပိုင်များကို ပြောကြားသော

အခါ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ကြရသည်။ ဤလိုဘေးဒုက္ခကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်  
နိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ထည့်နိုင်သည့်အရာ မဟုတ်ပါ။

ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း အသေးစိတ်အစီရင်ခံစာ တစ်ခုကို  
ရရှိသောအခါ ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ ဘူမိဗေဒအရာရှိကြီးက ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဆန်အင်္ဂါနီမြို့မှ လာရောက်သူကလည်း ထောက်ခံသည်။

\*\*\*

(၂)

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်မှာပင် တကယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငှက်တွေ လန့်ပျံကုန်ကြသည်။ ယုန်ကလေးတွေ စပျစ်ခင်းထဲမှာ အထိတ်တလန့်ပြေးလွှားကြသည်။ ရှဉ့်ကလေးသုံးကောင်သည် ပုန်းအောင်းရ မည်ကို မသိဘဲ မြေပြင်လမ်းအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းကြတော့သည်။ သစ်ပင်များ ယိမ်းလှုပ်ကာ သစ်ရွက်စိမ်းများ လွင့်ကြွေကြသည်။ ဖုန်မှုန့်နီနီများ ခြံလွှမ်း သွားသည်။

ဆန်အင်္ကျီ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် မြို့မိမြို့ဖလေးဦးတို့သည် ၎င်းတို့၏လက်ပတ်နာရီများကို တစ်ပြိုင်တည်းကြည့်လိုက်ကြပြီး တစ်ချိန် တည်းမှာပင် ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဂရိမူစီခြံဝတွင် ရပ်ထားသော လင်ကွန်းမှန်လုံကားကြီးအနီးတွင် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ငလျင်လှုပ်သည်ကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့နိုင်ပြီး သူတို့ကို လည်း မညှာသကဲ့သို့ မတွေ့ရှိနိုင်ဟု အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိတ်ဒ်ဝိုင်းယက်က ပြောကြားခဲ့သည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားတာကို သူတို့ မြင်မသွားစေချင် ဘူး’ ဟု သူကဆိုခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ယခုအခါ နေပူကြီးထဲတွင် ဖုန်တွေလွင့်တက်လာပြီး သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာပါတော့သည်။

‘ကျုပ်မယုံဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မြင်ရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မယုံဘူး။ ခင်ဗျားနာရီမှာ ၃ နာရီ ၅၅ မိနစ်ပဲလား လက်စ’

ဖိန်စတိန်ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်က မယုံကြည်နိုင်ကြောင်း ကို ပြောဆိုရင်း လက်စတာကပွဲကို မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ၃ နာရီ ၅၅ မိနစ် စက္ကန့်တောင်မလွဲဘူး’

အင်္ဂါနီ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ လက်စတာကပွဲ စတုတ္ထက ဖြေလိုက်သည်။ သူသည် အသက် ၅၅ ဝန်းကျင်ရှိပြီး ဖိန်စတိန် ထက် တစ်လက်မခွဲလောက် အရပ်ပိုမြင့်သည်။ သူက ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ကုတ်အင်္ကျီအနက်စင်းနှင့် ဖြစ်သည်။

ဖိန်စတိန်က အသားညိုပြီး မျက်နှာအမူအရာ ချိုသာပျော့ပျောင်း သည်။ သူက ဘောင်းဘီအဖြူ၊ ကုတ်အင်္ကျီအပြာနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ဖိနပ် နှစ်ဖက်မှာ နက်မှောင်ပြီး ပြောင်နေသည်။

‘ဒါဆိုရင် သူတို့အနေနဲ့ တကယ်လုပ်နိုင်တာပဲ’ဟု ဖိန်စတိန်က ပြောသည်။

‘အင်း၊ သူတို့အနေနဲ့ ဒီအဆင့်အထိ လုပ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ’ ကပွဲက မှတ်ချက်ချသည်။

‘သူတို့အနေနဲ့ ဒီအဆင့်ကိုလုပ်နိုင်ရင် ဒါထက်လည်း ပိုပြီးလုပ်နိုင် မှာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ပိုင်းယက်က ဝင်ပြောသည်။ ‘သူတို့ က ဘာမဆို သူတို့လုပ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်လျင်မျိုးကိုမဆို သူတို့လုပ်နိုင်မယ်တဲ့။ အခုလို အသေးစားမျိုးကလေးကိုလည်း လုပ်နိုင်မယ်။ တကယ့်အကြီးစားကိုလည်း လုပ်နိုင်မယ်’

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ မယုံချင်ဘူး’

ဖိန်စတိန်က ဆိုသည်။

‘အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ပစ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်းထပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတစ်ခုလုံးဖြစ်နေပုံက အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ပစ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ’

ရပ်ကာ စက်မှုလက်မှုကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဒိုအန်ရပ်ကာက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကဲ... အဲဒီတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းတဲ့အချက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အကျိုးဖြစ်နိုင်မဲ့ဟာတွေကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားရမယ်’

ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင် မြေယာရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆန်အင်္ဂါနီ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဆန်နီဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က ပြောလိုက် သည်။

သူက ရပ်ကာလိုပင် အရပ်အမောင်းခြောက်ပေကျော်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ချိုသာရည်မွန်သော မျက်နှာများရှိကြသည်။ ၎င်း တို့၏ ဗိုက်များမှာ မသိမသာထွက်နေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အဝတ် အစား ဆင်တူဝတ်ထားခဲ့လျှင် အချို့သောသူများက အမြာညီအစ်ကိုဟု ထင်မှတ်ကြရသည်။ သည်ကနေ့တွင်မူ သူတို့ ပန်းရောင်ရှပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားကြပြီး အညိုရောင်ဝတ်စုံများနှင့် ဖြစ်ကြသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတဲ့အချက်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ငလျင်လှုပ်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အနေနဲ့ ငလျင်ကိုတားနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့သာ တကယ်တားနိုင်ရင် တကယ်ကောင်းတာပေါ့။ ဒီမှာ မြေဈေးတွေ ဘယ်လောက်တက်လာမလဲ၊ သူတို့ကို စိတ်ချရမလား ဝိတ်ဒ်’

‘အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်သိတာကတော့ သူတို့လုပ်မယ်ဆို တာကို လုပ်ပြတာပဲ’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိတ်ဒ်ဝိုင်းယက်က အဖြေပေးသည်။

ဝိုင်းယက်သည် မျက်နှာနီနီ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သည်။ သူ၏အင်္ကျီ ကော်လံမှာ အမေရိကန်အလံတံဆိပ် တပ်ထားသည်။ လက်ကိုင်တွင် အစင်း ငါးစင်းပါသော ဒသမ ၄၄ သေနတ်ကို ခါးမှာချိတ်ထားသည်။ အစင်း ငါးစင်းကို သူကိုယ်တိုင် လက်နှင့်လှပစွာ ထွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း အစင်းများသည် လူငါးယောက်ကို ကိုယ်စားပြုသည်ဆိုသည်။ လက်ချောင်း ငါးချောင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘တစ်လကို ဒေါ်လာရှစ်ထောင်ဆိုတာ မဆိုးပါဘူး။ အများကြီးပေး ပျော်ပါတယ်’

ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဖိန်စတိန်က ဆိုသည်။

‘ခင်ဗျားအတွက် တစ်လနှစ်ထောင်ဆိုတာ များလို့လား’

ဝိုင်းယက်က မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ပြောနေတာက ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ပညာရေးအတွက် ဒါထက် ဆယ်ဆလောက်လျှထားတယ်။ ဆေးရုံကြီးအတွက် အဆငါးဆယ် လောက် ကျုပ်ထည့်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စက ငွေညှစ်တာ ဖြစ်နေ တယ်။ ကျုပ်တို့ ဘယ်နိုင်ငံမှာ နေနေကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား ဝိတ်ဒ်’

‘အမေရိကပါ မစ္စတာဖိန်စတိန်၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူ တဲ့ အမေရိကပါ’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောလိုက်သည်။ သူက ဖိန်စတိန်နှင့် အမြဲတမ်း ပြဿနာပေါ်ရသည်။ ဒီလူက ဘယ်တော့မှ သူတို့မြို့ကလေးကို စည်ပင် သာယာအောင်လုပ်နေသည့် လူကြီးလူကောင်းတွေဘက်မှာ မရှိဘဲ၊ ခွေးလှေး သူခိုးတွေဘက်မှာ အမြဲတမ်းရှိတတ်သည်။

သူတို့တစ်တွေ အမြော်အမြင်ကြီးမားစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြလျှင် သူတို့၏မြို့လေးသည် စည်ပင်သာယာလျက် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း လူတစ်စုက ဖုန်းဆက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဝိုင်းယက်ကို ပြောကြားခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ငလျင်များကို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ၎င်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ထိုအခါ ၎င်းတို့က မနက်ဖြန်နေ့ခင်းတွင် ငလျင်တစ်ခုလှုပ်ပြမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းပင် လှုပ်ပြခဲ့ကြသည်။ ငလျင်အသေးစား ကလေး ဖြစ်သည်။ လှုပ်သည်ဆိုရုံပဲ လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ က သူတို့ထံသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ကြပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် တွင်တော့ ဆန်အင်္ဂါနီဒေသကို လက်ဆောင်ပေးသည့်အနေဖြင့် မာကယ်လီ စကေး အဆင့်နှစ်အထိ လှုပ်ခါစေမည်ဟု ၎င်းတို့ကပြောဆိုသည်။ ၎င်းများ နှင့် တိရစ္ဆာန်ငယ်များ ကြောက်လန့်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ကွင်းပြင်ထဲတွင်

မတ်တတ်ရပ်နေသူများသည်လည်း မြေအပြင်လှုပ်ခါသည်ကို သိရှိကြမည် ဖြစ်သည်။ ညနေ ၃:၅၅ နာရီတွင် လှုပ်မည်ဟုဆိုသည်။

မြို့ကြီးများပျောက်ကွယ်သွားပြီး လူယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလုံး ဆိတ်သုဉ်း သွားစေသော ငလျင်ကြီးများကိုလည်း ၎င်းတို့ပြုလုပ်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်စေရန် ၎င်းတို့က အကြောင်းမဲ့ပြုလုပ်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ၎င်းတို့အနေနဲ့ ငလျင်ကြီးများကို လှုပ်ခါစေနိုင်သလို ငလျင်လှုပ် မည်ကိုလည်း တားဆီးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းသို့ ငလျင်တားဆီးပေး သည့် အတွက် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာရှစ်ထောင် ပေးရမည်ဟုဆိုသည်။ မြို့မိမြို့ဖကြီး လေးဦး နှစ်ထောင်စီပေးကြရန် ဖြစ်သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေ စေနိုင်သည့် နည်းလမ်းပင်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ညနေ ၃:၅၅ နာရီ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က စွမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်းကို ပြသခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အချို့သောသူများ မှာ လက်မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။

‘ငွေညှစ်တာပဲ၊ ဝိတ်ဒ် ပြောတာမှန်တယ်။ ဒါဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံ ပဲ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံဟာ ဘယ်တော့မှ သူများကငွေညှစ်တာကို မပေးဘူး’ ဖိန်စတိန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတာကို ကျုပ် သိပါ တယ်၊ ဟဲရစ်’ ကပ္ပဝဲက ကြားဖြတ်ပြီးပြောသည်။ ‘ဆန်နီနဲ့ ဒိုအန်တိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးလည်း ဒီအတိုင်းပဲခံစားနေရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကနေကြည့်ရင် ဒါကို ငွေညှစ်တာလို့ သဘောမထားဘဲ အာမခံကြေးလို့ သဘောထားလိုက်ပါ။ ငလျင်အာမခံပေါ့။ ဟို ၁၉၀၆ ခုနှစ်တုန်းက ဒီလိုမျိုးမရှိခဲ့တဲ့အတွက် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့သူ မြို့သားတွေ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ကြရသလဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားကြ ပါ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ကနေည ကျုပ်ရုံးခန်းမှာ တွေ့ကြရအောင်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့’

သူတို့ မြို့ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဝိုင်းယက်က ကားနက်ကြီး

ကို မောင်းရင်း စကားပြောရန် စသော်လည်း ဘယ်သူကမှ ဘာမျှပြန်မပြောကြပါ။

ထိုညက လက်စတာကပွဲဝဲ၏ ရုံးခန်းသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ ဖိန်စတိန် ဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်ကို အခန်းတွင်း၌ရှိနေသူများ အားလုံးကပင် လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဖိန်စတိန်သည် သူ၏ဘောင်းဘီနောက်အိတ်အတွင်းမှ စာအိတ် တစ်အိတ်ကို နှိုက်ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ချလိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာငွေ နှစ်ထောင် ပါရှိသည်။

‘အဲဒါ နှစ်ထောင်ပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီကောင်တွေကို ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပေးတာပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် အချိန်တစ်လရတယ်။ ကျုပ် ကနေညပဲ ဝါရှင်တန်ကိုသွားပြီး သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရမယ်’

‘ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့ ကျုပ်တို့ကိုပြောထားတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ အတိုင်အတောတွေလုပ်ခဲ့ရင် ငလျင်ကြီး လှုပ်လိမ့်မယ်။ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ ငလျင်ကြီးပဲ၊ ဆန်အင်္ကျီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး သေကျေပျက်စီးမယ်’

ရပ်ကာက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မယူဆဘူး။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ငွေရှစ်ထောင်ကို သူတို့ရထားပြီ၊ ကျုပ် ဝါရှင်တန်သွားတာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး’

ဖိန်စတိန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မယူဆဘူးဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ယူဆတာ မယူဆတာ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီမယ် ကျုပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ၁၉၂၀ ခုလောက်ကတည်းက ဒီမြို့မှာမှီပြီး ကြီးပွားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမြို့က ခင်ဗျားတို့မိသားစုကို လက်ခံခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ မလှူဒါန်းဘူးလို့ ကျုပ်မပြောပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီမြို့ကလူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒါပဲ’

ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က အသံကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်၊ ကျုပ်ပြောနေတာက ဒီမြို့ကွက်ကွက် ကလေးကို မဟုတ်ဘူး။ ဒီမြို့ကလေးပျောက်သွားလို့လည်း ဘာမှအရေး မကြီးဘူး၊ ကျုပ်ပြောနေတာက တစ်နယ်လုံး၊ တစ်ဒေသလုံးအတွက်ပဲ၊ တစ်ချိန်ကျရင် သူတို့တောင်းတာကို မပေးနိုင်တဲ့ တခြားမြို့ရွာတွေအားလုံး မြေကြီးအောက်ကို ရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ပြောတာက အဲဒါပဲ’

‘ကျုပ်ပြောနေတာကလည်း ကျုပ်တို့ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ကလေးတွေ ရဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်ကလေးတွေ သေကျေပျက်စီးကုန်တာကို ခင်ဗျားမြင်ချင် သလား ဟဲရစ်’

ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က အော်လိုက်သည်။

ဖိန်စတိန် ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပြီး စားပွဲကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကပ္ပဝဲမိသားစု အစဉ်အဆက်အသုံးပြုလာသော စားပွဲကြီးဖြစ်သည်။ ကပ္ပဝဲ မိသားစုသည် လူကောင်းတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့မိသားစုကို သူ ကောင်းစွာ သိသည်။ သူ၏ဖခင်ကလည်း သိခဲ့သည်။

သူ့အနေနဲ့ ဝါရှင်တန်သို့သွားရေးကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်မှာ လွယ်ကူ သည့် ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ သူ့ပတ်ပတ်လည်ရှိ မျက်နှာလေးများကို ကြည့် ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ခေတ္တမျှတွေဝေသွားရသည်။ သူသည် ရန်သူကိုဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေကိုဖြစ်စေ မည်သည့်အသက်တစ်ချောင်းကိုမျှ မထိခိုက်စေချင်ပါ။ ၎င်းတို့သည် သူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းများပင်ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေများရော ရန်သူများရောပင် ဖြစ်သည်။ ဒီမြို့မှာရှိနေသူများကို အခြားမြို့မှာ ရှိနေသူ များထက် ပိုပြီးတွယ်တာပါသည်။ အခြားမြို့များ ငလျင်ဒဏ်ဖြင့် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးကြသည့်အရေးက နောက်အရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဘုရားသခင်က သူ့အား အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင် သော အသိစိတ်တစ်ခုကို ပေးထားပါသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုအသိစိတ်ကို အသုံးပြုရပါမည်။ သို့ဖြင့် ဟဲရစ်သည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဝိုင်းယက်၏ အင်္ကျီ ကော်လံမှ အလံကိုကြည့်ရင်း တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်လုပ်စရာရှိတာကိုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ အဲဒီလို

လုပ်ရမယ့်ကိစ္စက အတော့ကိုမလွယ်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်း  
တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့အတူလက်တွဲပြီး မလုပ်ကြတာပဲ’

သူ၏စာအိတ် စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည်။ ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က  
လည်း အလားတူ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လက်ဆွဲသေတ္တာငယ်အတွင်းမှ  
ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ကပွဲက နောက်တစ်ခုဖြည့်စွက်လိုက်  
ပြီး ရပ်ကာကလည်း အလားတူ ပြုလုပ်လိုက်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက်က စာအိတ်များကို ကောက်ယူပြီး  
ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ကို  
ကြိုးနီစကလေးဖြင့် စည်းနှောင်နေသည်ကို ကျန်ရှိသောလေးယောက်က  
ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုမှထွက်မကျနိုင်တော့ဘူး’  
ဝိုင်းယက်က ခေါင်းမသိမသာညိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။  
မည်သူမျှ မပြုံးမရယ်ပါ။  
ဖိန်စတိန်က အခြားသူများ၏အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲရင်း  
‘ကဲ... ပြန်ကြမယ်’  
‘ခင်ဗျား ဝါရှင်တန်သွားမှာလား’  
ရပ်ကာက မေးသည်။  
‘ကနေည သွားမယ်’  
‘စောစောက ကျုပ်ပြောတာတွေကိုတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ပါ  
တယ်နော်။’

ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။  
‘ပေါက်ပါတယ်’  
‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မှာပဲလား’  
ကပွဲက မေးသည်။  
‘အင်း’  
ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က  
‘ခင်ဗျားလုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့’

အတူလက်တွဲပြီး မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက်ပဲ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်မှားယွင်းတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်နေတယ်လို့ပဲ ကျုပ်ထင်တယ်။

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...’

ဖိန်စတိန်က သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွားသောအခါ ဝိုင်းယက်က သူ့သေနတ် အသုံးပြုရမလားဟု အရိပ်အမြွက်ပြသည်။ ကပ္ပဝဲက ဘာမျှမပြောပါ။ ရပ်ကာက သဘောမတူကြောင်းပြောသဖြင့် ဝိုင်းယက် သည်အတိုင်းနေလိုက်ရသည်။

ဖိန်စတိန်လုပ်တာ မှန်သည်ဟု ကပ္ပဝဲယူဆသည်။ ထို့အတူ ရပ်ကာလည်း မှန်သည်။ ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်လည်း မှန်သည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးမှာ မိသားစုတွေရှိကြသည်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့သည် ဆန်အင်္ဂါနီမြို့နယ်၏ ကောင်းကျိုးကို သယ်ပိုးနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ကျုပ်တို့ဟာ အများကောင်းကျိုးအတွက် လုပ်နေကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ လေးယောက် တစ်ယောက်ကိုနှစ်ထောင်စီ လစဉ်လတိုင်း ပေးကြမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခြူးတစ်ပြားမထည့်ခိုင်းဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကိုတောင် မထည့်ခိုင်းဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာငွေမရှိလို့ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး’

ရပ်ကာက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘွိုင်ဒင်ဟောက်ဆင်က

‘ကျုပ် နားလည်တာကတော့ ကျုပ်တို့မှာ ငလျင်အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဝါရှင်တန်ကိုသွားတဲ့အလုပ်ဟာ အလကားရှုပ်တာပဲ။ အဲဒီကို သွားစရာဘာမှမလိုဘူး။ ကျုပ်တို့ ပေးစရာရှိတာကိုပေးပြီး အသာကလေးနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ကြရုံပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လုပ်တာ မှန်တယ်။ ဖိန်စတိန်လုပ်တာ မှားတယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျုပ်တို့လုပ်တာ ဘယ်လောက်မှန်သလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး’

ကပ္ပဝဲက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဝိုင်းယက်က အစီအစဉ်တစ်ခု တင်ပြသည်။

‘ဒီငွေတွေကို မနက်ဖြန်မနက် လာပို့ရမယ်လို့ သူတို့ကပြောတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ပြောတဲ့နေရာကို ကျုပ်သွားပြီး အဲဒီမှာ ကျုပ်-ပုန်းနေမယ်။ တပ်ထဲမှာတုန်းက ကျုပ်တို့သင်ရတဲ့အတိုင်း ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီးပေါ့။ ပြီးတော့ ငွေလာယူသွားတဲ့ လူနောက်ကို ကျုပ်လိုက်သွားမယ်။ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်သင်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်သွားမယ်။ သူတို့ကို ကျုပ် ကာဘိုင်နဲ့ပစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် လက်ပစ်ဗုံးသုံးမယ်။ သူတို့ပဲ သေသေ၊ ကျုပ်ပဲသေသေပေါ့၊ ပြည်နယ်စောင့်တပ်က ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ကတိပေးတယ်’

ထိုအခါ ဆန်အင်္ကျီမြို့၏ မြို့မိမြို့ဖသုံးယောက်က တညီတညွတ် တည်း ဆန္ဒပေးသည်။

‘သူတို့ပြောတဲ့နေရာမှာ ငွေကိုထားခဲ့ပါ’

ကပ္ပဝဲသည် အခြားသူများ ထွက်ခွာသွားပြီး အတော်ကြီးကြာသည် အထိ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ သူ၏စားပွဲသို့သွားပြီး သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ ဖုန်းဆက်သည်။ ၎င်းမှာ သမ္မတကြီး၏အတွင်းရေးမှူး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် သူတို့ဟာ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တာပေါ့’

‘ကျွန်တော်ကတော့ မှန်တယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ကပ္ပဝဲက ပြောလိုက်သည်။

‘အားပါး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အားပါးလို့ပဲ ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို အခုချက်ချင်းပဲ အထက်ကိုတင်ပြမယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်ဆိုရင် သမ္မတကြီးကို အခုချက်ချင်း ကျွန်တော်တွေ့နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာ’

သို့သော် အတွင်းရေးမှူးသည် သမ္မတကြီး၏တုံ့ပြန်မှုအတွက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားရသည်။ သူက ကပ္ပဝဲထံမှရရှိသည့် သတင်းကို စနစ်တကျ နှင့် ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ အစီရင်ခံတင်ပြသည်။ ကပ္ပဝဲသည် အိုအက်စ် အက်စ် တပ်ဖွဲ့မှ ထောက်လှမ်းရေးသမားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ထံမှ

သတင်းသည် အထူးပင်ယုံကြည်စိတ်ချရသည်။ ငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ အချိန်ကာလနှင့် ခြိမ်းခြောက်မှုတို့သည် ခန့်မှန်းချက်များမဟုတ်ဘဲ ခိုင်လုံတိကျသော အချက်အလက်များ ဖြစ်သည်။

သို့သော် အတွင်းရေးမှူး၏ စကားဆုံးသောအခါ သမ္မတက

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့’

‘ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံလို့လား သမ္မတကြီး’

‘ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်ယုံပါတယ်’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဒီကိစ္စကို အက်ဖ်ဘီအိုင်က ကိုင်ရမယ် မဟုတ်လား၊

သူတို့ကို ကျွန်တော် အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်မယ်’

‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး၊ ဒီကိစ္စကို

ခင်ဗျား လုံးဝရေငုံနှုတ်ပိတ် ထားရမယ်။ လုံးဝဆို လုံးဝပဲ။ ဒါပဲ၊ ကဲ...

သွားနိုင်ပြီ’

အတွင်းရေးမှူး ထိုင်ရာထလိုက်သည်။

သမ္မတကြီးက

‘ခင်ဗျားစာရွက်တွေ ဒီမှာထားခဲ့၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ

အကာအကွယ်မဲ့ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား’

အတွင်းရေးမှူးက စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြောလိုက်

သည်။

အတွင်းရေးမှူး ထွက်သွားသောအခါ သမ္မတကြီးသည် မှတ်စုစာရွက်

များအား သူ၏စားပွဲပေါ်ရှိ လျှပ်စစ်အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

လျှပ်စစ်အမှိုက်ခြင်းက စာရွက်များကို ကြိတ်ခြေပစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သမ္မတကြီးသည် ရုံးခန်းထဲမှထွက်ပြီး သူ၏အိပ်ခန်းသို့

သွားသည်။ ဗီရိုအပေါ်အံ့ဆွဲအတွင်းမှ တယ်လီဖုန်းအနီတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ

ပြီး စကားပြောခွက်ကို မလိုက်သည်။

ခေါ်သံတစ်ချက် မဆုံးမိမှာပင် တစ်ဖက်က ဖြေကြားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ လိုက်နေပါပြီ’

တစ်ဖက်မှအသံ။

‘ကာလီဖိုးနီးယား ကိစ္စလား’

‘မှန်ပါတယ်’

‘အဲဒီလူတွေဟာ ဘေးဒုက္ခကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ် သမ္မတကြီး’

‘ဒီကိစ္စမှာ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကို သုံးမလား’

‘တခြားဘာနည်းလမ်းများ ရှိသေးလို့လဲ သမ္မတကြီး’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို ခင်ဗျားသုံးမှာပေါ့’

‘ဝွတ်နိုက်ပါ သမ္မတကြီး’

တယ်လီဖုန်း အဆက်ပြတ်သွားသည်။ သမ္မတကြီးက တယ်လီဖုန်းကို ဗီရိုအံ့ဆွဲအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ သမ္မတကြီးသည် တယ်လီဖုန်းကို ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေရင်း အထူးပုဂ္ဂိုလ်၏နာမည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

\*\*\*

(၃)

သူ့နာမည် ရိမိဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့နေထိုင်ရာ စိန့်သောမတ်မြို့ရှိ ဟိုတယ် သို့ ပေးပို့လိုက်သော ဘူမိဗေဒစာအုပ်များအနက် တစ်အုပ်တလေထက်ပိုပြီး မဖတ်ဖူးပါ။ သူသည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် အပေါ်ယံမြေလွှာများ၏ စကေးပုံစံတို့ကိုလည်း ငါးမိနစ်ထက်ပိုပြီး မကြည့်ရှုဖူးပါ။ သူ့ကို ဘူမိဗေဒ ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီမှ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အသစ် တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် နည်းပြဆရာတစ်ဦးက သင်ကြားပြသသော ပြတ်ရွေ့များ အကြောင်းနှင့် ငလျင်သဘောတရားများကိုလည်း သူ စိတ်မဝင်စားပါ။

သို့သော် သူ့အနေနှင့် ဘာမျှမလေ့လာဘူးတော့ မဟုတ်ပါ။ တက္ကသိုလ်သုံး ဘူမိဗေဒစာအုပ်ကိုတော့ ရိမိ အစမှအဆုံးထိဖတ်ပါသည်။ သူ ဖတ်သမျှကိုလည်း သူ နားလည်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အနေနဲ့ အလေးထား မှတ်သားထားခြင်းမရှိပါ။ ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းကို သူ မေ့ပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ၁၄ ရာခိုင်နှုန်းကို မေ့လျော့ပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

သူမှတ်မိနေသည်က ငလျင်ပမာဏကိုဖော်ပြသော မာကယ်လီစကေး မျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော် မာကယ်လီစကေးအကြောင်းကို သူသိရှိသည် မဟုတ်ပါ။ ဘူမိဗေဒပညာရှင်များက မာကယ်လီစကေးဟု ခေါ်ဆိုသော စကေးတစ်ခု ရှိနေကြောင်းကိုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ကမ်းပါးတစ်ခုပေါ်တွင် သူရပ်နေရင်း အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို သူစဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အောက်ဘက်မြေမျက်နှာပြင်တွင် ရေညှိများဖုံးလွှမ်းနေသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်စိမ်းများကို

တွေ့မြင်နေရသည်။ မာကယ်လီစကေးတစ်ခုပေါ်တွင် သူရပ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ သူရပ်နေသော ကျောက်ဆောင်စွန်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာတွင် စတင်သော မြက်ခင်းပြင် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် အနည်းဆုံး လူငါးယောက်ကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရဖွယ်ရာ ရှိသည်။

တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရမည့် အလုပ်ကိုတော့ ရီမို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသည်။

သူသည် အုပ်ဆိုင်းဝေဆာသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အေးဆေးစွာ မှီပြီးရပ်နေသည်။ ကရစ်ဗီယန်ပင်လယ်မှ တိုက်ခတ်လာသော ဆားငန်လေသည် သူ့ကိုယ်ကို နွေးထွေးစေလျက်ရှိပါသည်။ သူ၏ကြံ့ခိုင်သော မျက်နှာကို နေရောင်မိုးနေသည်။ သူသည် မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ပိုက်ထားသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ တင်ပါးနှင့် ပင်စည်ကြားတွင် ခံထားလိုက်သည်။ ထရပ်ကားတစ်စီးအနီးတွင် ထိုင်ပြီးစကားပြောနေသော လူသုံးယောက်၏အသံများကို သူကြားနေရသည်။

‘ဒီတောထဲကို ဘယ်လူဖြူတစ်ယောက်မှ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သိတယ် ကိုယ့်လူတို့၊ ပစ္စည်းအတင်အချကလည်း ခဏလေးအတွင်းမှာ ပြီးသွားမယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုပြဿနာဖြစ်ရင်လည်း သူတို့မှာ ကာဘိုင်သေနတ်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ ကိုက်နှစ်ရာလောက်က လူတစ်ယောက်ကို အပေါက်ဖောက်ပစ်နိုင်တယ်။ ကောင်းကောင်းကြီးကို ပစ်နိုင်တယ် ကိုယ့်လူတို့၊ ကောင်းကောင်းကြီးပဲ’

ရူးဖပ် ဆိုတဲ့လူပဲ ဖြစ်မည်။

ရီမို လက်ယာဘက်သို့လှည့်ပြီး နေရောင်ခံသည်။ သူ့မျက်နှာကို အသားအစားထိုးကုထားသည်မှာ ပျောက်ကင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ခွဲစိတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ယခုအခါ ဟိုအရင်အခါက ရဲအရာရှိ ရီမိုဝီလီယံ၏ မျက်နှာအတိုင်း လောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ရီမိုဝီလျံဆိုသည်က ဝါရှင်တန်တွင် လက်ဗွေပုံစံနှင့်

ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများရှိသော သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလည်း ရှိသည်။ ယင်းမျက်နှာကို သူ သဘောကျသည်။ လူသားစစ်စစ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသူတစ်ဦးက ယခုအခါ သူ့ကိုမြင်တွေ့ခဲ့လျှင် သည်မျက်နှာမျိုးကို မြင်ဖူးပါသည်ဟုသာ သဘောထားလိမ့်မည်။ သူ့ကို နယ်ထိန်းရဲ ရီမိုဝီလီယံဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထင်မှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ပတ္တရောင်ရဲ ရီမိုဝီလီယံသည် လမ်းငယ်တစ်ခုတွင် ဒုစရိုက် သမား တစ်ဦးအား ပစ်သတ်မှုဖြင့် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်လောက်က နယူးဂျာဆီ အကျဉ်းထောင် လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့ပြီမို့ ဖြစ်သည်။

ဒုစရိုက်ကောင် သေဆုံးခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းအား ရီမိုဝီလီယံ ပစ်သတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ယင်းကြောင့်ပင် တရားကို နတ်စောင့်သောအားဖြင့် သူသည် လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မသေဆုံးခဲ့ရပါ။ အမှန်တော့ ဤဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက သူ၏လက်ဗွေပုံစံနှင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ အားလုံးကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တကယ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကရစ်ဗီယန် ပင်လယ်အနီးတွင် ရောက်နေရသည်က ကောင်းမွန်လှသည်။ အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးစေသည်။ ရီမိုသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားလုမတတ်ပင် ရှိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထရပ်ကားအနီးမှ လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရူးဖ်ပင်ဖြစ်သည်။

‘တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်လာရင်တော့ လူဖြူကောင်တွေကို ငါ သတ်ပစ်မယ်၊ တို့အနေနဲ့ ဒီတစ်ခါလုပ်တာ တကယ့်အလုပ်ကြီးပဲ၊ ပုလိပ်တွေကိုလည်း ငါပစ်ထည့်မှာပဲ၊ ပုလိပ်တစ်ကောင်သေသွားလို့ ရူးဖ်အဖို့ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး’

‘ကောင်းပြီ ရူးဖပ်၊ ခင်ဗျားကြီးက လူဖြူတွေကို ပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်အဖို့ အိပ်ချိန်ပိုပြီးရတာပေါ့’ ဟု ရီမို စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။

အောက်ဘက်တွင် ညင်သာစွာရိုက်ပုတ်နေသော လှိုင်းသံများကို ဖောက်ထွင်းပြီး အဝေးဆီမှထွက်ပေါ်လာသော လေယာဉ်ပျံသံသဲ့သဲ့ကို ရီမို ကြားရသည်။ သို့သော် ရူးဖပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သတိပေးစကား ပြောကြားထားသည်။ ထိုစကားကို သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ပြန်မပြောပါ။

‘မင်းတို့ ဘာမှမစိုးရိမ်ကြနဲ့’

သူက ယင်းသို့သာပြောခဲ့သည်။

‘ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ ရူးဖပ်’

‘တောင်ပေါ်ကအဘွားကြီး ပြောလိုက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြနဲ့’

‘အဘွားကြီးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ’

‘ကနေ့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်တာပဲ’

‘ဒီအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား ဘာမှမပြောပါလား၊ တောင်ပေါ်က အဘွားကြီး ဘာပြောလိုက်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗျား ဘာမှမပြောပါလား’

‘အဘွားကြီးပြောတာ အလကားပါ’

ရူးဖပ်သည် ထိုစကားကို စမိသည့်အတွက် နောင်တရနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ရီမို ရိပ်စားမိသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၏နောင်တ တရားများ အားလုံးသည် တဒင်္ဂသာ ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်းပေါ်မှ သစ်ပင်ပန်းမန်ရနံ့များက သင်းပျံ့လှသည်။ ဟော... လေယာဉ်ပျံသံလား။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သူတစ်ညလုံး စောင့်မနေချင်ပါ။

‘ဒီကနေ့ကိစ္စအကြောင်း အဘွားကြီးက ဘာတွေဟောလိုက်သလဲ ရူးဖပ်’

‘ဒါတွေကို ဘာမှထည့်မတွေးပါနဲ့ ကိုယ့်လူတို့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘ဒီမယ် ရူးဖပ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောရင် ပြော၊ မပြောရင် ကျုပ် ကားကို ကျုပ်မောင်းပြီး ပြန်သွားရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကားပေါ်ကပစ္စည်း တွေကို ဒီမှာထားပစ်ခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မြို့ကိုရောက်အောင် တစ်နေ့ လုံး ခြေကျင်လျှောက်ပြီး ပြန်ရမယ်’

‘ဒီကနေ့ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေမယ်လို့ အဘွားကြီးပြောလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း’

‘ဒါ ခင်ဗျားလိမ်တာပဲ’

‘ကောင်းပြီ ကိုယ့်လူ၊ အမှန်အတိုင်း ကျုပ်ပြောမယ်၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်’

‘ကျုပ် သရဲဘောကြောင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ပြော မှာ ပြောစမ်းပါ’

ကောင်းလိုက်လေခြင်း ရူးဖပ်ရယ်ဟု ရီမိုပြောလိုက်သည်။ သူက သူတို့နောက်သို့ တကွဲတပြားစီ မလိုက်ချင်ပါ။ သူတို့အားလုံး တစ်နေရာ တည်းတွင် အတူတူရှိနေကြစေချင်သည်။ သူတို့မှာ မာနကလေးတွေနှင့် ရှိနေကြ စေချင်သည်။

‘ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း၊ အဘွားကြီးက ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုတော့ ကနေ့ ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အရှေ့တိုင်း တန်ခိုးရှင်ကြီးတစ်ခု နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့။ အရှေ့တိုင်း နတ်ဒေဝါတစ်မျိုးပဲတဲ့။ သူ့ကို ဘယ်လူသား တစ်ယောက်ကမှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ အဘွားကြီးပြောလိုက်တာပဲ။ ဟုတ်ပြီလား’

ထရပ်ကားအနီးမှ ရယ်မောသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရီမို သဘောကျသွားသည်။

‘အို... ရူးဖပ်ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ရယ်စရာပြောတတ်တဲ့ လူပဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ကိုယ့်လူတို့ကို ကျုပ် တကယ်ပြောတာပဲ၊ အဘွားကြီးက ပြော တယ်၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတာ တစ်ခုကို ကျုပ်တို့ တွေ့ရလိမ့် မယ်တဲ့၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်လောက်အောင် မြန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်တဲ့’

နောက်တစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းတို့ မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာတယ်။ ဗေဒင် မေးလို့ ကုန်သွားတဲ့ငွေအတွက်လည်း ကျုပ် ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွား ကြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အသက်ကျောက်တုံးစိမ်းအပေါ်မှာ မရဏ ကျောက်တုံးနတ်ကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ အဲဒါကိုတော့ မင်းတို့မယုံရင် လောင်း နိုင်တယ်’

ရယ်မောသံများ ပျောက်သွားသည်။ လေယာဉ်ပျံသံ ကျယ်လောင် လာသည်။ အင်ဂျင်တစ်လုံးတပ် ဘိချိကရပ် လေယာဉ်ကလေးဖြစ်သည်။ မက်ဆီကို လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်လမ်းကြောင်း ပေါ်တွင် ဆင်းသက်တော့မည် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မှူးနှင့် ခရီးသည်တို့ မှာ အမှားအယွင်းတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ နှုတ်မလုံခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့၏လုပ်ငန်းကို အမှတ်မထင်ဆိုသလို အရိပ်အမြွက်မျှပြောခဲ့ကြ သည်။ ထိုအထဲတွင် နေရာဒေသပါသွားသည်။ ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ယောက် က လေယာဉ်ကလေး ပျံတက်သွားသည်နှင့် ပျံတက်သွားသည့်အချိန်တို့ကို ပေါင်းစပ်တွက်ချက်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သောအခါ ဤနေရာသို့ ရီမိုဝီလီယံ ရောက်ရှိနေရတော့သည်။ နေပူစာလှုံနေရတော့သည်။ ကျွန်းပေါ် က စကားများကို ကြားနေရတော့သည်။

သည်မှာရောက်ရှိနေသော ရီမိုဝီလီယံကား အနောက်တိုင်းသားများ အနေနှင့် လုံးဝမသင်ကြားဘူးသော၊ အနောက်တိုင်းသားများ အားလုံးထက် သာလွန်သော အတတ်ပညာတစ်ရပ်ကို ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ လေ့ကျင့်သင်ကြား ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရေး အတတ်ပညာဖြစ်သည်။ လက်နက် မပါဘဲ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နည်းဖြစ်သည်။ စိတ်နှင့် တိုက် ခိုက်နည်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယနှင့် တိုက်ခိုက်သည့်နည်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်အထိ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုသည်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုရောင်းဝယ်ရန် ကြံစည်နေ သူများသည် မတော်တဆမိသွားခဲ့လျှင် အင်မတန်ကံမကောင်း အကြောင်း

မသင့်မှ ထောင်ဒဏ် လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်သာ ကျခံရမည်ဟု ထင်မှတ် ကြသူများဖြစ်သည်။

သူတို့ကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်မည့် အခြားအဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခု ရှိနေကြောင်းကို သူတို့မသိရှိပါ။

သည်လိုမျိုး ဒုစရိုက်ရောင်းဝယ်ရေးများကို ရီမို မကြာခဏဆိုသလို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်တာမျှ ရှိသွားပေပြီ။ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းမှု တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ်အကြားတွင် သူသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော ဘူမိဗေဒ စာအုပ်များဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ဖတ်ရှုခြင်းသည် သူ့အတွက် အထက်မှပေးအပ်သော အထူးတာဝန်ကြီးဟု ဆိုပါသည်။

ဘိချ်ကရပ် လေယာဉ်ကလေး အစက်အပြောက်မှသည် လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်အထိ ရီမို စောင့်ကြည့်နေသည်။ လေယာဉ်ကလေးသည် ရေဒါထောက်လှမ်းမှုများမှ လွတ်ကင်းစေရန် ကရစ်ဗီယန်ပင် လယ်ပြင်ပေါ်တွင် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသန်းလျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် အတော်ကလေး တော်ပုံရသည်။ ဝဲပျံခြင်းမရှိပါ။ တိုက်ရိုက်ကြီးပင် မောင်းဝင်လာသည်။ လေထဲတွင် လှုပ်ခါလျက်ရှိသော လေယာဉ်ဖြူဖြူကလေးကို ကြည့်နေရင်း သူ၏ခေါင်းထဲတွင် စိတ်ကူးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် လေယာဉ်လမ်းကြောင်း ကွက်လပ်အစွန်ရှိ ချုံပုတ်ကလေးတစ်ခုရှိရာသို့ မြေတစ်ကောင်၏ညင်သာမှု၊ ကြောင်တစ်ကောင်၏ညင်သာမှုဖြင့် ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုနေရာတွင် သူ အသာကလေးခွေနေသည်။ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ကလေး ရောက်ရှိလာသည်။ မြေကြီးနှင့် ဘီးများထိသည်။ ထို့နောက် မြောက်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ထိကြပြန်သည်။

ရီမို ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ၏ခြေထောက်များသည် ခြောက်သွေ့နေသော မြက်ပင်များနှင့် မထိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှုပ်ရုံကလေး ရှုပ်သွားနေသည့်အလား ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏လက်များသည် လေယာဉ်၏အမြီးပိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားကြသည်။ သူသည် အမြီးကို

ဆုပ်ကိုင်ရင်း လေယာဉ်နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားနေသည်။ သူ၏ခြေထောက်များသည် မြေပြင်ကိုရှုပ်ပြီး ပါသွားနေသည်။

လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးခိုးများက သူ့မျက်နှာကို ရိုက်ပက်လျက် ရှိကြသည်။ သူသည် လေယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာရင်း လေယာဉ်၏အမြီးကို ဆွဲနှိမ့်ထားသည်။ လေယာဉ်ကွင်းတစ်ဖက်ထိပ်ရှိ ထရပ်ကားနှင့် လူသုံးယောက်တို့သည် ယခုအခါ ကိုက်လေးဆယ်လောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ လေယာဉ်မှူးက စက်ကိုသတ်လိုက်ပြီး ဘရိတ်များကို အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရီမိုက လေယာဉ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေးတွန်းလိုက်သဖြင့် လေယာဉ်ဦးပိုင်း မော့တက်သွားပြီး ဘရိတ်များမထိရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် လေယာဉ်ရှေ့ပိုင်းနှင့် မြေပြင်ထိမိပြန်သည်။ ရီမိုက မြောက်တက်သွားအောင် လုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ရီမိုက လေယာဉ်အမြီးပိုင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ အနည်းငယ်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ဦးပိုင်းသည် ညာဘက်သို့ ယိမ်းသွားသည်။ ရီမိုက ထရပ်ကားကို လေယာဉ်ဦးပိုင်းနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပန်ကာသည် လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။ လွတ်သွားသူနှစ်ဦးက ၎င်းတို့၏သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်စက်ခန်းတွင်းမှ ပြင်သစ်လို အော်ဟစ်သံနှစ်ခုကို ရီမိုကြားလိုက်ရသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ရီမိုထိန်းထားရမည်ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်၏ လက်ယာတောင်ပံပေါ်သို့ သူခုန်တက်လိုက်သည်။ အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖြူဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦးက သူ့ကို သေနတ်နှင့်ချိန်လိုက်သည်။ ရီမိုက တောင်ပံထိပ်ဖျားသို့ ညင်သာစွာ ရွေ့လျော့သွားပြီး လက်မဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။

ကျန်ရှိနေသောလူသည် သေနတ်ကိုပစ်ချလိုက်ပြီး မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ငေးစိုက်နိုင်ပါသည်။ ကြာရှည်စွာ အံ့သြခြင်းမဖြစ်လိုက်ရပါ။ သူ၏ဦးခေါင်းသည် ပြင်းထန်သော လက်ခေါက်ဒဏ်ကိုခံလိုက်ရသည်။ လေယာဉ်ပန်ကာနှင့် ရိုက်ခတ်သည်ထက်ပင် ပြင်းထန်လှသည်။

ရီမိုသည် သူ၏အထက်ဘက်ရှိ လေယာဉ်စက်ခန်းတံခါးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး အပေါ်ဘက်သို့ တစ်ချက်တည်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားသည်။ ဘေးမှ ခရီးသည်က လေယာဉ်မှူးကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေဆဲ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံးမှာပင် စက်သေနတ်အငယ်စားများ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

‘ပြင်သစ်မိတ်ဆွေများကို ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျား’

ရီမိုက ပြောလိုက်သည်။

ရီမို၏အနီးတွင် ကပ်လျက်ရှိသော ခရီးသည်သည် အထူးပင်သပ်ရပ် သူ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ ညှိမှောင်သောမျက်လုံးများ ရုတ်ခြည်းနီရဲသွားသည်။ ဤကား ရီမို၏မမျှော်လင့်သော ရိုက်ခတ်ချက်ကို ခံလိုက်ရသူများ ပြောင်းလဲ သွားတတ်သည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ဘေးမှ လူအား ရီမိုရိုက်ခတ်လိုက်သည်ကို မြင်သောအခါ လေယာဉ်မှူး၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

‘ပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကိုယူနိုင်ပါတယ် မွန်ဆီယာ၊ မွန်ဆီ ယာ သွားချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်’

သို့သော် ရီမို၏လက်က ၎င်း၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရီမိုသည် လေယာဉ်ပေါ်မှပြန်ဆင်းပြီး ပန်ကာနှင့်ရိုက်ခတ် ခံရသဖြင့် တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်နေသူထံသို့သွားရောက်သည်။ သူ၏ ဆံပင်များ ဖြူနေပြီဖြစ်သည်။ သူက သေခြင်းတရားကို ကြံ့ကြံ့ခံနေသည်။ သူက ကြိုးစားပြောလိုက်သည်။

‘မင်းဟာ အဘွားကြီးဟောလိုက်တဲ့ လူပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

ရီမို ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး

‘နောက်တစ်ခါ ဗေဒင်မေးရင် ဗေဒင်ဆရာဟောတာကို လိုက်နာဖို့ လိုလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဘွားကြီး ဟောလိုက်တဲ့သူဟာ မင်းပဲ’

‘ခင်ဗျားကကော ရူးဖပ်လား၊ ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ် နားထောင်ခဲ့ရတယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရူးဖပ်က စောစောက မင်းရိုက်ချလိုက်တဲ့လူပဲ’  
 ‘အို... ဟုတ်လား၊ ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကဲ... ခင်ဗျား  
 လည်း သွားပေတော့’  
 ရီမိုက ၎င်း၏နားထင်ကို လက်ဖြင့်တစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။  
 ထို့နောက် လေယာဉ်ကြီးကို သူ မီးတင်ရှို့လိုက်သည်။ လောင်စာ  
 တိုင်ကီ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ လူသားအန္တရာယ်ပစ္စည်းများ  
 အားလုံး သွားကြပေတော့။  
 ဟိုတယ်သို့ သူ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်များ လျင်မြန်စွာပြေးလွှား  
 လျက်။

\*\*\*

(၄)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး လူဝကြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ကိုဆွဲပြီး တောင်ကုန်းကလေး ပေါ်သို့ တက်လာနေသည်ကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေ ပါသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် နေလုံးကြီးပြုထွက်စပြုနေပြီ။ လေပြည်လေညင်း ကလေး တိုက်ခတ်နေသည်က ကဗျာဆန်လှသည်။ သို့သော် ဝိုင်းယက်တက် လာနေပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ပေါ်ပလာပင်အောက်တွင် ထိုင်ပြီး ခြေထောက်များကို မြေကြီးတွင် ပွတ်တိုက်နေကြသည်။ ဝိုင်းယက်သည် တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရှိလာသည်။

‘ဟောဒီမှာ အားလုံးပဲ၊ ဖိန်စတိန်ကတော့ တို့ကိုဒုက္ခပေးနေပြီ’

‘တို့ကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူး၊ သူတို့က ရှင်ကို ဒုက္ခပေးတာ ပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခမပေးပါဘူး’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

ဝိုင်းယက်က ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ချထားလိုက်ပြီး အမောဖြေနေ သည်။

‘ဖိန်စတိန်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောသည်။

‘ဦးဝက်ကြီးကတော့ လစ်ဗရယ်သမားတွေနဲ့ အမြဲတမ်းပြဿနာ ပေါ်နေတာပဲ’

ဒုတိယမိန်းကလေးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မရယ်နဲ့ မိန်းကလေးတို့၊ အဲ... အမျိုးသမီးတို့၊ သူက ဝါရှင်တန်  
ကို အာချောင်ရအောင် သွားတာပဲ’

‘ဒါဆို သူ့ကိုပစ်သတ်လိုက်ပေါ့’

‘နောက်ပြီးတော့ ရှင်သေနတ်ဒင်မှာ အမြောင်းတစ်မြောင်း ထပ်တိုး  
လိုက်ပေါ့’

ဒုတိယမိန်းကလေးက ဖြည့်စွက်သည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို ပစ်လိုမဖြစ်ဘူး’

‘သေနတ်နဲ့မပစ်ရင် တခြားဘယ်နည်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်  
နိုင်သေးလို့လဲ ဦးဝက်ကြီးရဲ့’

‘ဦးဝက်ကြီး၊ ဦးဝက်ကြီး၊ ဝက်၊ ဝက်၊ ဦးဝက်ကြီးက သူ့သေနတ်  
နက်ကြီးနဲ့ ပစ်ရမှာကို သိပ်ကြောက်တာပဲ’

‘ငွေတွေအားလုံး ဒီထဲမှာပဲလား’

ပထမမိန်းကလေးက မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိန်စတိန် ဝါရှင်တန်ကို အာချောင်ရအောင်  
သွားတယ်နော်’

‘ဒါဆိုရင် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားလိုက်ပေါ့။ ရှင် သေနတ်  
ဒင်ပေါ်က အမြောင်းတွေက အဲဒါမျိုးတွေအတွက် ရထားတာပဲမဟုတ်လား’

‘ကျုပ် သူ့ကိုမသတ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ သတ်ရမှာပေါ့’

မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ပြောသည်။

ဝိုင်းယက်က

‘လူသတ်မှုပဲ’

‘ဗီယက်နမ်မှာလည်း သတ်နေတာပဲ’

‘လူသတ်မှုအတွက် ဓာတ်ငွေခန်းထဲကို ဝင်ရလိမ့်မယ်’

‘လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ ရှင်သေသွားနိုင်တယ် ဦးဝက်

ကြီး’

‘အဲဒီလျှင်က တကယ်ပဲ ပြတ်ရွေ့ကျောတစ်လျှောက်လုံး လှုပ်သွား

နိုင်သလား၊ ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအောက်ကို  
ရောက်သွားနိုင်သလား’

ဝိုင်းယက်က မေးသည်။

‘ကြက်ဥကို မခွဲဘဲနဲ့ ကြက်ဥကြော် မရနိုင်ဘူး’

‘မလှုပ်အောင်ကော တားနိုင်သလား’

‘ရှင် စိတ်ပူနေသလား’

‘ပူတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ ရှင်ပူရမယ်’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖိန်စတိန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝိုင်းယက် ဘာလုပ်ရမည်ကို  
လည်း ပြောကြသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရှင်းမှာလား’

‘ရှင် ထောင်ထဲသွားချင်လို့လား’

‘အင်းလေ၊ မင်းတို့ သူ့ကို အဆိပ်ခတ်နိုင်တယ်။ ဓားနဲ့ထိုးနိုင်တယ်။

ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်ခုခုလုပ်နိုင်တယ်’

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခေါင်းခါသည်။

ထို့နောက် သူတို့ ဝေစုခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းယက်က ဆယ်ပုံတစ်ပုံရရှိ  
သည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းများ ချောမွေ့ခဲ့လျှင် သူက သည်လိုမျိုး အကြိမ်  
တစ်ရာမက ရရှိနိုင်သည်။

‘ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်က ငွေအတွက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဒါဖြင့် ငွေတွေကိုပြန်ထားခဲ့လေ ဦးဝက်ကြီး’

ဝိုင်းယက် မထားခဲ့ပါ။

\*\*\*

(၅)

ထိုနေ့နေ့ခင်း နောက်ပိုင်းတွင် ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်သည် အချိန်အချက်ပြုလုပ်၍ ရသော ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန လက်ထောက်အတွင်းဝန်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံသည်။ လက်ထောက်အတွင်းဝန်သည် သူ၏ကိစ္စကို စုံစမ်းမေးမြန်း ပြီးနောက် သူ့အား သက်ဆိုင်ရာဌာနတစ်ခုသို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီဌာနက ဘာဌာနလဲ’ ဖိန်စတိန် မေးသည်။

‘ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းထောက်လှမ်းအဖွဲ့’ အမျိုးသမီး ဖြေသည်။

ဖိန်စတိန် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုသည်။ သူသည် ညအိပ်ရန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အက်ဖီဘီအိုင်ဌာနချုပ်သို့ သူ သွားရောက်သည်။ ပြည်ထဲရေးဌာနက လွှဲပေးလိုက်သည်ကို သူတို့ လက်ခံ ပါသည်။ သို့သော် ဘာကိစ္စမှန်းကား သူတို့မသိပါ။ အာမခံကြေး လိမ်လည် မှုလော။

မဟုတ်ကြောင်း ဖိန်စတိန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ၏နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နှင့် သူ့မိန်းမနှင့်ဖြစ်သော ပြဿနာတို့ကို မေးမြန်းကြသည်။

‘ဘာပြဿနာလဲ’ ဖိန်စတိန် မေးသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမ အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်း ဆန်အင်္ဂါနီမြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက်က ပြောတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ရယ်စရာ မောစရာမလုပ်ဖို့လည်း အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကရော တစ်မြို့ လုံးကရော မေတ္တာရပ်ခံထားကြတယ်။ မြို့မိမြို့ဖတွေကို ကျွန်တော်တို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ခင်ဗျားဟာ ဒုက္ခပေးမယ့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ

တွေက သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေကြတယ်။ မစ္စတာဖိန်စတိန်၊ ဝါရှင်တန်မြို့မှာ ဆရာဝန်ကောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဆန်အင်္ဂါနီမြို့က ဆရာဝန်နဲ့ မပြချင်ရင် ဒီက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြကြည့်ပါ’

သို့ဖြင့် ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်သည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်နှင့် ကျန်ရှိသော ပြည်ထောင်စုကြီးတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် ငလျင်ကိုဖန်တီးနိုင်သော ငွေညစ်သူများလက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့်အကြောင်း အသေးစိတ်ရှင်းမပြတော့ပါ။ ယင်းအစား သူသည် ပြည်ထဲရေးဌာနဆိုသည်မှာ ငတုံးတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ငတုံးတွေမဟုတ်ခဲ့လျှင် ပြည်ထဲရေးဌာနတွင် ရောက်ရှိနေကြမည် မဟုတ်ပါ။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားမယ့် လူတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်က ဆိုင်းလက်မက္ကအင်ဒရူးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့အခန်းက မြေညီထပ်မှာရှိပါတယ်။ ဟောဒီမယ် သူ့အခန်းနံပါတ်’

နောက်ဆုံးတွင် လက်ထောက်အတွင်းဝန်တစ်ယောက်က သူ့ကို ပြောသည်။ ဘယ်ဌာန၏ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ထောက်အတွင်းဝန်မှန်းတော့ သူမသိပါ။

တစ်ခုခု တစ်နေရာရာ၏ လက်ထောက်အတွင်းဝန်ဆိုသူက ဖိန်စတိန်အား စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပေးသည်။ စာရွက်ပေါ်ကနံပါတ်ကို တွေ့အောင် ရှာရသည်မှာ ၂၅ မိနစ်ခန့်ကြာသည်။ အခန်းတံခါးကို သူ ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဝင်ခဲ့ပါ’

အရှေ့ပိုင်းသားတစ်ယောက်၏လေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟဲရစ်ဖိန်စတိန် ဝင်သွားသည်။ မီးသီးတစ်လုံး လင်းထိန်နေသော ရုံးခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုကို သူတွေ့မြင်ရသည်။ စက္ကူပုံးများနှင့် ကတ်ထူသေတ္တာပုံများကို တွေ့မြင်ရသည်။ အချို့သော အပုံများသည် ၁၂ ပေခန့် မြင့်သည်။ သို့သော် သူ့အား ခေါ်ငင်လိုက်သူကို သူ မတွေ့မြင်ရပါ။

‘ကျွန်တော် ဒီမှာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဆိုင်းလက်မက္ကအင်ဒရူးပါ’

စက္ကူသေတ္တာကြီးတစ်လုံး၏ နောက်ကွယ်မှာ အသံထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စက္ကူသေတ္တာကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး ဖိန်စတိန် ကြည့်သည်။ လက်နှိပ်စက် တစ်လုံးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ကုန်းငုံ့လျက်ရှိသည်။ ၎င်း၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီသည် စားပွဲပေါ်တွင်ပုံနေပြီး ၎င်း၏လည်စည်းကို ဖြုတ်ထားကာ ရှပ်အင်္ကျီလက်များကိုလည်း ပင့်တင်ထားသည်။ မျက်မှန်အထူကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ ပြုံးနေသည်။

‘အတွင်းဝန် မဟုတ်ပါဘူး’

ယင်းသို့ပြောပြီး သူ့လက်ကိုဆန့်တန်းပေးသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရသည်မှာ ကောင်းသည်။ သူ့လက်က အမာကြီးလည်းမဟုတ်၊ အပျော့ကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုးမှန်မှန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အပြုံးကလည်း ချိုသာသည်။

‘ကျွန်တော် ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်ပါ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်ဌာန လက်ထောက်အတွင်းဝန်မှန်း မသိတဲ့လူဆီက ခင်ဗျား ကြားပြီးပြီနဲ့ တူတယ်’

‘အင်း၊ ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော် မကြားသေးပါဘူး’

ရိုးသားပွင့်လင်းသော မျက်နှာနှင့်လူရွယ်က ပြန်ပြောသည်။

‘အင်းလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ သိလို့ပဲ၊ ထိုင်ပါ’

‘ကျေးဇူးပဲ’

ဖိန်စတိန် ထိုင်ရန်နေရာကြည့်ရှုပြီး ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုဟုထင်သည်။ သို့မဟုတ် ကျောက်တုံးကြီး၏ အပဲ့တစ်ခုလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ကျောက်တုံးကြီးသည် ညစ်ပတ်ပေရေနေခြင်းကား မရှိပါ။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ဖိန်စတိန်က မေးလိုက်သည်။

‘ပထမဆုံး ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ ပြောပါ’  
 ‘ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ သိတယ်ဆို’

မက္ကအင်ဒရူး လက်နှိပ်စက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း

‘ဪ... အင်း၊ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ် မစ္စတာ ဖိန်စတိန်၊ ကျွန်တော့်ဌာနက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ ပြဿနာတွေကို ကိုင်တွယ်ရတဲ့ ဌာနပါ။ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်လို့ ပြောရတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ အပေါ်ထပ်ကလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာ အဆင်မပြေဘူးလို့ ယူဆလို့ပါပဲ’

‘ဪ... ဪ...’

‘အဲဒီတော့ ပြောစရာရှိတာပြောပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားထောင်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်’

‘ကညီနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်ဘူး’  
 ဖိန်စတိန်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် တဝီဝီမြည်နေသော လေအေးစက်အထက်ဘက်ရှိ ဖုန်တွေပေးနေသော ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ သူ၏ဖိနပ်များကို ငုံ့ကြည့်ရင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်တင်နေသော ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ရှိ ပူလောင်သော ဝါရှင်တန်မြို့ကြီးကို ကြည့်ရင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်နေရာရာကို ငေးစိုက်ရင်းဖြင့် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ငြင်းဆန်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏ဇာတ်လမ်းမှာ သိပ်ပြီးမရှည်လျားပါ။

‘အဲဒါပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မနှံ့တဲ့လူတစ်ယောက်၊ အရူးတစ်ယောက်လို့ ယူဆချင်ယူဆနိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟဲရစ်ဖိန်စတိန် ထိုင်ရာမှထသည်။ သို့သော် သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ရောက်ရှိလာသည်။ မက္ကအင်ဒရူး၏မျက်နှာသည် ဖိန်စတိန်ဝင်လာ

စဉ်က မျက်နှာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။ ယခုအခါ ၎င်း၏မျက်နှာသည် ဖြူရော်နေပြီး ထိတ်လန့်မှုကို ပြသနေသည်။

‘မသွားပါနဲ့သီး မစ္စတာဖိန်စတိန်၊ ဆက်ပြောပါဦး’

‘ပြောစရာက အဲဒါလောက်ပါပဲ’

‘ဒါလောက်မကဘူး မစ္စတာဖိန်စတိန်၊ ဒီမယ် ကျွန်တော်က ဘူမိဗေဒ ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဘူမိဗေဒနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က တခြားလူတွေလိုပဲ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ယုံတယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ယုံရတာလဲ၊ တခြားလူတွေ ဘယ်သူမှမယုံ ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ ယုံသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ဘူမိဗေဒသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပဲ၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ဟာ ငလျင်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အထူးပြောစရာလိုမယ် မထင်ဘူး၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ် မှာ ငလျင်အကြိမ်ပေါင်း ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီး လှုပ်တယ်။ မှန်ပါတယ်၊ ငလျင်အသေးစားကလေးတွေပဲ၊ ဘာမှအပျက်အစီးမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး ဟာ မှတ်တမ်းတင်ထားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့ အလုပ်တစ်ခုကတော့ ငလျင်လှုပ်တဲ့ နေရာတွေကို မြေပုံဆွဲထားရတဲ့အလုပ်ပဲ။ မစ္စတာဖိန်စတိန်၊ ခင်ဗျား မြင်ဖူးပါလိမ့်မယ်၊ မြေပုံကားချပ်မှာ ပင်အပ်ကလေးတွေ စိုက်ထား တာပဲပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်အတွင်းမှာတော့ တုန်ခါနှုန်းတွေ ပြောင်းလာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ ခြောက်လ လောက် ရှိသွားပြီ၊ အခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ တစ်ယောက် ယောက်က လေ့လာစမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်နေတာပဲ’

တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ အသံပေါ်ထွက်လာရာ မဂ္ဂဇင်းပုံကြီး တစ်ခု၏အောက်ဆီသို့ မက္ကအင်ဒရူး၏လက် ရောက်ရှိသွားသည်။

‘ဟဲလို’

မက္ကအင်ဒရူး ထူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်းခွက်ကို ၎င်း၏နားနှင့်

နည်းနည်းကလေး ခွာထားလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှပြောသည်ကို ဖိန်စတိန် ကြားနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဝိုင်းယက်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ အခု ဒီမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ’

ထို့နောက် ဝိုင်းယက်၏အသံ တယ်လီဖုန်းခွက်တွင် တည်ငြိမ်ညင်သာ စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာဖိန်စတိန်... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ မစ္စတာဖိန်စတိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆန်အင်ဂျင်နီယာ အများကြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေကြပါတယ်။ သူဟာ လူချစ်လူခင်ပေါများတဲ့ မြို့မိမြို့ဖ တစ်ဦး ပါပဲ။ သူဟာ အင်မတန် စိတ်ထားပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်း အများအပြားမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ငလျင်လှုပ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါတယ်။ အတော်ကြီးကို စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီငလျင်လှုပ်တာတွေဟာ တစ်စုံ တစ် ယောက်ရဲ့ အကြံအစည်ဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်နေတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ယူဆနေပါတယ်။ တခြားလူတွေကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းယူဆ လာအောင် သူ ကြိုးပမ်းနေပါတယ်။ ခင်ဗျားကို သူ ဘာတွေပြောသလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဘုရားသခင်နဲ့ သူတွေ့ရတဲ့အကြောင်းတွေများ ပြောနေ သလား’

‘မပြောဘူး’

‘အင်း... သူဟာ ကမ္ဘာကြီးကိုကယ်တင်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆ နေတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့ကို တာဝန်ပေးထားတယ်လို့ သူ ပြောနေ တယ်။ အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့လည်း ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီ မစ္စတာ မက္ကအင်ဒရူး၊ သူဟာ အန္တရာယ်တော့ မပေးတတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တတ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ကို ရယ်စရာမလုပ်ဘဲ သူပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး တစ်ခုခု စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးမယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ဒါဆိုရင် သူကျေနပ်သွား ပြီး သူ့မိန်းမဆီကို ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေ ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ’ မက္ကအင်ဒရူးက သူ့ရှေ့ရှိ ကာလီဖိုးနီးယားမှ လူကြီးမင်းကို ကိုင်းမပါသောမျက်မှန်ထက်မှ သုံးကြည့် သည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတာက သူပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခုံစမ်း စစ်ဆေးပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့ပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ ဆန်အင်နီမြို့ကို ကျွန်တော်တို့ လူတချို့လွှတ်ပေးမယ်။ အဲဒီလူတွေ ဟာ သူတို့ကို တကယ်လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေတာပဲလို့ အောက်မေ့စေရမယ်။ သူတို့အနေနဲ့ အမှန်တကယ်ပဲ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရမယ်’

‘အို... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့မလိုပါဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး’

ဝိုင်းယက်က ပြောသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မက္ကအင်ဒရူး မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုလို့ပါပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရမယ်၊ သူပြောတဲ့ ငလျင်ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရမယ်’

မက္ကအင်ဒရူး ပြောလိုက်သည်။ ဖိန်စတိန်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို သူတွေ့မြင်ရသည်။

တစ်ဖက်မှအသံ ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အသံသဲ့သဲ့တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်အုပ်လိုက် သည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့နောက်

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ။ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်မနှံ့ တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒါလောက်အထိ ကူညီတဲ့အတွက် တကယ့်ကို အံ့ဩရပါတယ်၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ’

‘ငွတ်ဘိုင်’

ထို့နောက် မက္ကအင်ဒရူးက ဖိန်စတိန်အား

‘သူ့နောက်မှာ အကြံပေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ အရှေ့ပိုင်းသားတွေဟာ တကယ်တော်ပါတယ်၊  
ပိုင်းယက်ကို ကျွန်တော်မွေးကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်။ သူ့နောက်မှာရှိနေတဲ့  
အကြံပေးကို စောစောက ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်အထိ ကျွန်တော်မသိအောင်  
သူ ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့တယ်’

‘အင်း... သူ့နောက်မှာ ခေါင်းတွေကအများကြီး ရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျား  
မရောက်ခင်ကသာ သူ ဖုန်းဆက်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားကို ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ တခြား  
သူတွေက ဆက်ဆံသလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဆက်ဆံမိမှာပဲ။ အဲဒါနဲ့ စကား  
မစပ် ကျွန်တော်က အိုဟိုင်းယိုပြည်နယ်ကပဲ’

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အရှေ့ပိုင်းသားလို့ ပြောတာ  
ပေါ့’

ဟဲရစ်ဖိန်စတိန် ပြောလိုက်သည်။

၎င်း၏ရုံးမှ ၎င်းတို့မထွက်ခွာမီတွင် ဆိုင်းလက်မက္ကအင်ဒရူးသည်  
လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မှတ်တမ်းတစ်ခုကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားခဲ့သည်။  
ယင်းမှတ်တမ်းသည် ပြည်ထောင်စုအား ၎င်းနှင့်ဖိန်စတိန်တို့၏ နောက်ဆုံး  
အကျိုးပြုခဲ့မှုပင် ဖြစ်တော့သည်။ အကြောင်းမှာ ၎င်းတို့သည် ကာလီဖိုးနီး  
ယား ပြည်နယ်သို့ရောက်ရှိပြီး ထူးဆန်းသော သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးနှင့်  
၎င်း၏ထူးဆန်းသော လက်ထောက်နှစ်ယောက်တို့နှင့် ဆွေးနွေးမိသော  
မှားယွင်းမှုကြောင့် နောက်ထပ်မှတ်တမ်းတစ်ခု မရိုက်နှိပ်တော့ခြင်းကြောင့်  
ပင် ဖြစ်သည်။

\*\*\*

(၆)

ဆန်အင်္ဂါနိမြို့အပြင်ဘက် တောင်ပေါ်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ကောင်းဘွိုင်ကား  
ဟိုတယ်မှ အလောင်းများကို တွေ့မြင်ရသောအခါ

‘အို... အရှင်ယေရှု၊ ဘုရားသခင် သနားတော်မူပါ’

ထို့နောက် သူသည် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းအိမ်သာထဲသို့  
သွားကာ နေ့လယ်စာ စားထားသည်များအားလုံးကို အန်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့  
သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ မနေ့ကပဲ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မှုခင်းဆရာဝန်ကို ခေါ်လိုက်ရမလား’

သူ၏လက်ထောက်က မေးသည်။

‘အင်း၊ ခေါ်လိုက်’

‘မြို့မ ရဲအဖွဲ့ကိုကော ခေါ်ရမလား’

‘မခေါ်နဲ့၊ တို့ဘာတို့ပဲ စီစဉ်မယ်’

‘ဓာတ်ပုံဆရာကော’

‘ကောင်းတယ်၊ ဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ရမယ်’

‘သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက အတော်ဆိုးတာပဲ ဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ဆိုးတယ်’

‘သူတို့ကို ဘယ်လိုသတ်ထားတယ်လို့ ထင်သလဲ ဆရာ’

ဝိုင်းယက် မဖြေပါ။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုသတ်ထားမှန်း သူသိရှိပြီး  
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပါသည်။ သူ ပျို့တက်လာပြန်သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ  
လတ်ဆတ်သော ရေအေးအေး၏ရနံ့ကို ရရှိနေသည်။

‘ဆရာ အခန်းထဲကို ပြန်သွားဦးမလား’

ဝိုင်းယက် အသက်ရှူထိန်းလိုက်ပြီး...

‘အင်း... သွားမယ်’

‘သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ဧရာမလက်ကြီးနှစ်ဖက်က စပျစ်သီးကို ညှစ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက် ကြွေအင်တုံဆီသို့သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ပြုလုပ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ နီရဲနေသည်။ သူ့လက်များ တုန်နေကြသည်။ သူ့မျက်နှာကို ရေအေးဖြင့်သစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စက္ကူမျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

မှန်ထဲတွင် အရိပ်ထင်နေသော လက်ထောက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ မျက်နှာကို သူ ကြည့်လိုက်သည်။ လူရွယ်၏ပါးစပ် လှုပ်နေသည်။

‘မင်း ဘာတွေဝါးနေသလဲ’

‘ဆေးခြောက်ပါ’

‘သွားစမ်း၊ အခန်းထဲက အခုထွက်သွားစမ်း၊ ငါထိုးမိလိမ့်မယ်’

လက်ထောက်သူငယ်ကလေး ထွက်သွားသောအခါ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ တည်းခိုသူများကို ၎င်းတို့၏အခန်းအသီးသီးသို့ ပြန်စေသည်။ အခြေအနေအားလုံး ကောင်းမွန်သွားပြီဟု ပြောလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းအနီးသို့ ဝိုင်းယက် ရောက်ရှိသွားသောအခါကား ဟိုတယ် ပိုင်ရှင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘အပြင်မှာနေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လက်ထောက်က မေးစရာရှိတယ်’

‘အား အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး၊ သေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်သိတယ်။ အခန်းခကို သူတို့ ကြိုပြီး ပေးထားကြဘူး။ သူတို့မှာ ငွေလွှဲစာကတ်ပြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ် ထိုးမယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး’

‘ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီလူက ခင်ဗျားတို့လူမျိုးပဲ’

‘ကျွန်တော်က အာမေနီယံ လူမျိုးပါ’

‘အဲဒါ ဂျူးပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဂျူးပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘တော်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျား အပြင်ဘက်မှာနေ။ ကျုပ် အခန်းထဲဝင်မလို့၊ အလောင်းတွေကို ခင်ဗျားမြင်ပြီးပလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ်မဟုတ်လား’

‘လက်မှတ်ထိုးမယ့်လူ ဘယ်သူမှမရှိတာ တော်တော်ဆိုးပါတယ်၊ ကောင်းဘွိုင်မိုတယ်ဟာ ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေမျှရုံလောက်သာရှိတဲ့...’

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် အလောင်းများရှိနေသည်။ လျှပ်စစ်နှိပ်စက် ဖွင့်ထားဆဲရှိသည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်တွင် အဝတ်အစားများမရှိပါ။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဖိန်စတိန်းဟု ထင်မည်နည်း။ သူ့ဘေးမှလူရွယ်က ပြည်ထဲရေးဌာနမှ ဘူမိဗေဒပညာရှင် မက္ကအင်ဒရူး ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းယက်သည် အလောင်းများ၏ ပါးစပ်ကိုမကြည့်မိစေရန် ခါးအောက်ပိုင်းနှင့် ဒူးဆစ်များကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ခါးတစ်ဝိုက်ရှိအိမ်ရာတွင် ရေတွေစိုရွဲနေသည်။ ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးများသည် အလောင်းတွေ၏ ခေါင်းများဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး သူသည် အခန်းထဲမှ တစ်ကြိမ်ထွက်ပြေးခဲ့ပြန်သည်။

သူသည် ဤလိုမျိုး သေဆုံးနိုင်ကြောင်းဖြင့် သတိပေးခံခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်တဲ့။ သို့သော် သူမယုံခဲ့ပါ။ ယခု မျက်မြင်ကြုံတွေ့ရသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းယက်သည် ရေအိမ်သို့ တစ်ခေါက်သွားရောက်ပြီး ပျို့အန်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ့ဗိုက်ထဲတွင် အန်ထုတ်စရာဘာမျှ မကျန်တော့ပါ။

ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ၎င်း၏လက်ထောက်ဝင်လာသည်။  
ဓာတ်ပုံဆရာ ရောက်နေကြောင်းပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ထား’  
‘ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် စစ်ရမလား’  
‘အင်း’

ထို့နောက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက်သည် သူ၏ကားကို မောင်းနှင်  
ပြီး အင်္ကျီကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ လက်စတာကပွဲ၏  
ရုံးခန်းသို့ သွားရောက်သည်။

‘ဟဲရစ်ဖိန်စတိန် သေပြီ’  
ဝိုင်းယက်က ကပွဲကိုတွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြောလိုက်သည်။  
‘အို... မဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’  
ကပွဲက မေးလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မသိဘူး။ ဟဲရစ်နှင့် ပြည်ထဲရေးဌာနက လူ  
တစ်ယောက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅ မိနစ်လောက်က ကောင်းဘွိုင်မှာ သေနေတာ  
တွေ့ရတာပဲ’

ဝိုင်းယက်က ကောင်းဘွိုင်ကား ဟိုတယ်ဟုမပြောပါ။ ကောင်းဘွိုင်  
ဆိုရင် ကားရော လူရောတည်းခိုနိုင်သော ကားဟိုတယ်တစ်ခုမှန်း လူတိုင်း  
သိပါသည်။ ‘နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဝတ်အစားတွေ မရှိဘူး။ မက္ကအင်ဒရူး  
ဆိုတဲ့လူကို မနေ့ကပဲ ကျုပ် တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောရသေးတယ်။  
ဖိန်စတိန်နဲ့ သူတွေ့ပြီး ဒီကိုလေ့လာရအောင် လိုက်လာတာပဲ၊ ကောင်းဘွိုင်  
က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သူတို့ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး’

‘ဒီအကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာ မပါရင်ကောင်းမယ်၊ မစ္စက်  
ဖိန်စတိန်ကို ခင်ဗျားအသိပေးပြီးပြီလား’

‘အင်း... အဲ၊ မပြောရသေးပါဘူး မစ္စတာကပွဲ၊ ကျုပ် ဒီကို  
အရင်ဆုံး...’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်’  
‘သတင်းစာတွေကိစ္စတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီအကြောင်း

လူတွေတော်တော်လေး သိကုန်ကြပြီ၊ ဟိုတယ်မှာလည်း တည်းတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ၊ ပြီးတော့...”

‘သူ့ကို တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွေ့ရတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားသတင်းမပို့ရင် ကောင်းမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူတို့နှစ်ယောက် အစာအဆိပ်မိပြီး သေတယ်လို့ပြောရင် ကောင်းမယ်’

ဝိုင်းယက်က ခေတ္တမျှသုန်မှုန်ပြီး ရပ်နေသည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှ သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။

\*\*\*

(၇)

ဆိုင်းလက်မက္ကအင်ဒရူးနှင့် ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်တို့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးပြုသွားကြသည်။

ယင်းကား မက္ကအင်ဒရူးက ၎င်း၏အထက်အရာရှိထံ ရေးခဲ့သော မှတ်တမ်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ငလျင်လှုပ်အောင် လုပ်နိုင်ကြောင်း ငလျင်မလှုပ်အောင်လည်း တားဆီးနိုင်ကြောင်းတို့ကို ဟဲရစ်ဖိန်စတိန် ဆိုသူထံမှ သိရှိရသည်ဟု မက္ကအင်ဒရူးက သူ၏မှတ်တမ်းတွင် ရေးသားထားခဲ့သည်။ ယင်းအချက်သည် လိမ်ညာခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို အကြီးအကျယ်ပျက်စီးစေနိုင်သည်။ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်သို့ သူ သွားရောက်ပြီး ယင်းပြည်နယ်တွင်ရှိသော ပါမောက္ခနှစ်ဦးနှင့် ယင်းကိစ္စကို ဆွေးနွေးမည်ဟု မှတ်တမ်းတွင် ရေးသားထားသည်။

ဤကား မက္ကအင်ဒရူး၏ မှတ်တမ်းဖြစ်သည်။ မက္ကအင်ဒရူး၏ အထက်လူကြီးသည် ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသောကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် ယင်းမှတ်တမ်းကို ရုံးတွင် သိမ်းဆည်းမထားဘဲ ဤလိုကိစ္စမျိုးကိုပို့ပေးရန် မှာကြားထားသူတစ်ဦးထံသို့ ပေးပို့လိုက်သည်။ ယင်းသို့ပို့ပေးသည့်အတွက် သူသည် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၄၀၀ အမြတ်ခွန်လွတ် ရရှိလေသည်။

သူပို့ပေးရသော ဌာနသည် အက်ဖ်ဘီအိုင် သို့မဟုတ် စီအိုင်အေ သို့မဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူယူဆသည်။

သူပေးပို့လိုက်သော သတင်းသည် နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် မည်သူ့  
လက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကို မက္ကအင်ဒရူး၏ အထက်လူကြီးမသိရှိပါ။  
အကယ်၍ သိရှိခဲ့လျှင်လည်း ယင်းအဖွဲ့အစည်း၏လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်  
အောင်မြင်မည် မဟုတ်ပါ။

ယင်းအဖွဲ့အစည်းကား ကွယ်လွန်သူ သမ္မတတစ်ဦးကိုယ်တိုင် အထူး  
ဖွဲ့စည်းခဲ့သော လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်း 'အာရောဂျံ' ဖြစ်သည်။ ဥပဒေကို  
လက်တစ်လုံးခြား ပြုမူနေသော ဒုစရိုက်သမားများ၊ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းများကို  
နှိမ်နင်းရန်ဖြစ်သည်။

အာရောဂျံ၏အကြောင်းကို မည်သည့်မှတ်တမ်းတွင်မှ ရေးမှတ်ထား  
ခြင်း မရှိပါ။ ယင်းအကြောင်းကိုသိရှိသူ သုံးဦးသာရှိသည်။ သမ္မတ၊ အာရော  
ဂျံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အထူးပုဂ္ဂိုလ် ရီမိုဝီလီယံတို့ ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်ပြည်နယ် ရိုင်းမြို့ ဖိုးကရောဆေးရုံ တတိယထပ်ရှိ  
ရုံးခန်းထဲတွင် ဝါတာတာမျက်နှာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် မက္ကအင်ဒရူး၏  
နောက်ဆုံးမှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်  
တစ်ခုကို သူလှည့်လိုက်သည်။ ကရစ်ဗီယန် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ မြို့တစ်မြို့  
သို့ ဆက်သွယ်ရသည်မို့ လေးမိနစ်မျှ ကြာသည်။

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သောအခါ ဖိုး  
ကရော ဆေးရုံနှင့် အာရောဂျံစီမံကိန်း ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါက်တာ  
ဟာရီစမစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟဲလို၊ အားလပ်ရက်စေပြီ’

မိုင်ပေါင်း ၁၅၀၀ အကွာ ကရစ်ဗီယန် ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဟိုတယ်  
ခန်း တစ်ခုအတွင်းရှိ ရီမိုဝီလီယံ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားသည်။ အားလပ်  
ရက်များသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ အလုပ်ပြန်ဝင်ရမည်  
မှာ ကောင်းမွန်လှသည်။

\*\*\*

(၈)

ဟဲရစ်ဖိန်စတိန်ကို အစွဲရေးနိုင်ငံ ဘုရားသခင်စကြာဝတေးမင်းနှင့် ဆန်အင်္ဂါနီ မြို့မိမြို့ဖများရှေ့မှောက်တွင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ မြို့မိမြို့ဖ တော်တော် များများက ခေါင်းကို အဘယ့်ကြောင့်မဖွင့်သနည်းဟု အံ့သြနေသည်။

အဘယ့်ကြောင့် မဖွင့်သည်ကို ဘုရားသခင်ပဲ သိရှိပေလိမ့်မည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဝိုင်းယက်နှင့် လက်စတာကပွဲတို့လည်း သိရှိကြ သည်။

ယခုမှ သာသနာရေးတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းဆင်းစဖြစ်သော ရဟူဒီ ဘုန်းကြီးက ဖိန်စတိန်၏ သေဆုံးခြင်းနှင့် ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကို ဆက်စပ်ပြီး မိန့်ကြားသည်။

မစ္စစ်ဖိန်စတိန် မျက်စောင်းချိတ်သည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးက သူမကို ဂရုမပြုပါ။

ဝိုင်းယက်က သူသိသောလူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှာသည်။ မတွေ့ပါ။

ဘုန်းကြီးက ကောင်းမွန်သောလူကို ဖွင့်ဆိုသည်။ ကောင်းမွန်သော ဘဝကို ဖွင့်ဆိုသည်။ ကောင်းမွန်သောဘဝနှင့် ကောင်းမွန်သောသေဆုံးခြင်း တို့ကို သူ ဖွင့်ဆိုသည်။

သို့သော် ဖိန်စတိန်ကုန်တိုက်ကို ပွဲစားတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် ရိမို အမည်ရှိသော လူတစ်ယောက်က ဝယ်လိုက်သည့်အကြောင်းကိုကား စျာယန အခမ်းအနားတွင် မကြေညာပါချေ။ ဖိန်စတိန်နေအိမ်ကိုလည်း ထိုလူကပင် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူ၏နာမည်အပြည့်အစုံကိုကား မစ္စစ်

ဖိန်စတိန် မမှတ်မိပါ။ မစွမ်းဖိန်စတိန်သည် သည်နေ့ပင် ဆန်အင်္ဂါနိမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့သွားမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူမ၏ သမီးများလည်း လက်ထပ်သွားကြပြီဖြစ်၍ ယခုခင်ပွန်းသည် မရှိသောအခါ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘဝအတိတ်က နေ့ရက်များအား သတိရတမ်းတနေမည်ကို သည်းမခံနိုင် တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖိန်စတိန်ကုန်တိုက်အား ရောင်းချလိုက်ကြောင်း ဖိန်စတိန်၏ မိတ်ဆွေ များ သိရှိရချိန်မှာပင် ယင်းကုန်တိုက်အား ဝယ်ယူလိုက်ကြောင်းကို ပိုင်ရှင် သစ် သိရှိရလေသည်။

‘ကုန်တိုက်၊ ဟုတ်လား။ ဆရာ ဦးနှောက်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကုန်တိုက်လုပ်ငန်းအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှန်းမလည်ဘူး’

ရီမိုက ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် အသာခေါက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ကြားဒေသကို ငေးစိုက်နေသော ဒေါက်တာဟာရီစမစ်အား သူမကြည့်ပါ။ ဒေါက်တာစမစ်က သူ့အား လော့စ်အိန်ဂျလီ လေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုသည်။ ရီမိုက တစ်ခုတည်း သော ခရီးဆောင်ဖြစ်သည့် အဝတ်အစားအိတ်ကို ဒေါက်တာစမစ် ငှားထား သော ကားနှောက်အံထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ချီအန်က နောက်ထပ်အငှားကား တစ်စီးဖြင့် သူတို့၏နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏ခရီးဆောင်သေတ္တာ များ ရုပ်မြင်သံကြားစက်များ၊ ဗွီဒီယိုစက်များသည် ကားကြီးတစ်စီး အပြည့် ပင် ဖြစ်သည်။

‘ကုန်တိုက်လုပ်ငန်းအကြောင်း မင်း ဘာမှသိစရာမလိုဘူး။ ကုန်တိုက် လုပ်ငန်းတွေကို မန်နေဂျာက လုပ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းအနေနဲ့က စီမံချက်ကို နှစ်လ သုံးလအတွင်းမှာ အကောင်အထည်ဖော်သွားဖို့ပဲ၊ မင်းမှာ အချိန်တွေ လည်း အများကြီးရတယ်။ စီမံချက်ကလည်း လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းကလေးပဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်း၊ ကျွန်တော့်ဘဝပဲပေါ့’

‘ဆန်အင်္ဂါနိမြို့ဟာ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်လကို ငလျင်အာမခံ ဒေါ်လာ ၈၀၀၀ ပေးရတယ်။ မင်းက ဖိန်စတိန်ရဲ့နေရာမှာ အစားဝင်တာပဲ၊

မကြာခင်မှာပဲ မင်းကို ဖိန်စတိန်ရဲ့အစား ငွေပေးဖို့ သူတို့ပြောလာလိမ့်မယ်။  
အဲဒီအခါမှာ မင်းက...

သူက အထက်ပါဝါကျကို အဆုံးမသတ်ဘဲ...

‘ဒီကိစ္စလား၊ မကြာခင်မှာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ သူတို့အနေနဲ့ တစ်ခုခုကိုမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ဧရာမ ငလျင်ကြီး တစ်ခုကိုလုပ်နိုင်တယ်။ တို့တိုင်းပြည်ရဲ့သမိုင်းမှာ အဆိုးဆုံး ဘေးအန္တရာယ်ကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဒုတိယအကြီးဆုံး’

ရီမိုက ပြောလိုက်သည်။

‘ပထမအကြီးဆုံးက ဘာလဲ’

‘ကမ္ဘာဦးလူသားတွေ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာပဲ’

‘စကားကို အကောင်းပြောစမ်းပါ။ မင်းဆီကို ဘူမိဗေဒနည်းပြဆရာ ဘာဖြစ်လို့လွှတ်တယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။ ဒီကိစ္စကိုစောင့်ကြည့်နေတာ နှစ်လ လောက် ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဘာဆိုတာကို မသိဘူး။ အခုဖိန်စတိန်နဲ့ မက္ကအင်ဒရူးတို့ အသတ်ခံရတော့မှ အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အဲဒီငလျင်ကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်းရမယ်’

‘ဒီလူတွေ တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ၊ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်တာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငလျင်တုန်ခါမှုတွေ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလူတွေဟာ ငလျင်လှုပ်အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ မလှုပ်အောင်လည်း တားနိုင်တယ်၊ အဲဒါဟာ တကယ့်ကိုအန္တရာယ်ကြီးတာပဲ’

‘ဆရာက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အတော်အားထားနေတာပဲ’

‘ဘူမိဗေဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လောက်နားလည်သလဲ’

စမစ်က မေးလိုက်သည်။

‘ဘာမှမသိဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ဒီခရိုင်မှာ ရစ်တာအင်စတီကျူဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီဌာန ကို ဒေါက်တာဆိုင်လက်ဇော်ဘင်း ဆိုတဲ့လူက ကြီးကြပ်တယ်။ သူ့ကို

ဒေါက်တာကိုတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ဦးနှောက် နည်းနည်းချောင်နေတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငလျင်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တစ်နေ့တခြား သက်ရှိလူသားတွေ အားလုံးထက် ပိုပြီးနားလည်တာ အမှန်ပဲ။ မက္ကအင်ဒရူးနဲ့ ဖိန့်စတိန်တို့လည်း သူနဲ့တွေ့ဖို့စီစဉ်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းအနေနဲ့ ငလျင်အကြောင်း သိချင်တာတွေရှိရင်လည်း သူနဲ့တွေ့ပြီး မေးပါ’

‘ငလျင်လှုပ်အောင် လုပ်နေတာ သူမဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’ စမစ်က ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် သူ့အသံက ယုံကြည်ပုံမရပါ။ ‘မင်းသိရတာတွေကို ကျုပ်ဆီကို အကြောင်းကြားပါ။ သိပ္ပံပညာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေရှိနေရင် ဘူမိဗေဒအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကျုပ် လွှတ် ပေးမယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့ရဲ့လုံခြုံမှုကိုလည်း မင်းက တာဝန်ယူပေးပါ’

‘ခင်ဗျားဟာ နည်းနည်းကလေးမှ ပုံစံမပြောင်းဘူး ဒေါက်တာစမစ်’

‘မင်းဟာ ဘာမှမသိတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ရီမို’

‘ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မပြောခဲ့ ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုနဲ့ဆင်ပြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ လျှပ်စစ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သေလုဆဲဆဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုအမှုဆင်ခဲ့တဲ့ လူရဲ့ပယောဂ ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့ကလေးထဲကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော် တို့ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးကြရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီလူ အသက်ပေးသွားရတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီအလုပ်ဟာ ဘာဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ တကယ်လော့ ခင်ဗျားဟာ လူမိုက်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း လူမိုက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက အဲဒါကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဂရုစိုက်တယ်’

ထို့နောက် ကာလီဖိုးနီးယားမြင်ကွင်းကို ရီမိုစူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေ သည်။ သို့သော် သူမမြင်တွေ့ပါ။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ဒေါသခိုးတွေ ဝေနေ သည်။

‘ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ မင်းလုပ်ငန်းမှာ အင်မတန်တော်တဲ့လူတစ်ယောက် ပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထို့နောက် စမစ် မောင်းနှင်နေသောကားသည် လှပသောခြံဝင်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် လှပသောမြက်ခင်းပြင်နှင့် လှပသော အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ လဝန်းသဏ္ဍာန် ခြံဝင်းလမ်းပေါ်တွင် ကားတွေ ရပ်ထားသည်။ မြက်ခင်းပြင် ပတ်ပတ်လည်တွင် လူတွေ ရပ်နေကြသည်။ ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်နေဟန်ရှိသည်။

‘အသုဘ မနက်ဖြန်မှာပဲ ချလိမ့်မယ်’

စမစ်က ပြောသည်။

‘ညှစ်ပြီး အသတ်ခံရတာပဲ’

ယင်းအချက်ကို ရီမိုစိတ်ဝင်စားသွားဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သူ သတိရပြန်သဖြင့်

‘ဘာဖြစ်လို့ အသုဘက မနက်ဖြန်ချမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် မြန်ရတာလဲ’

‘ဂျူးတွေက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာ သင်္ဂြိုဟ်ကြတယ်။ အလောင်းကလည်း ကြည့်မကောင်းအောင် ရုပ်ပျက်နေတယ်။ ဘာကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာကို မှုခင်းဆရာဝန်အနေနဲ့ အတော်ကြီးကြာအောင် စစ်ဆေးရတယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ မတော်တဆအစာဆိပ်ဖြစ်တာလို့ ရေးထားတယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ စကားမစပ်...’ ရီမို၏လက်ထဲသို့ အနည်းငယ် ဟောင်းနေသော ငွေအိတ်ကိုထည့်ရင်း ‘မင်းနာမည် ရီမိုဘလွန်းဘတ်၊ ကုန်တိုက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးပေါ့။ မင်းမိဘတွေ မင်းငယ်ငယ်လေးမှာ သေသွားပြီး မင်းအတွက် အမွေတွေထားခဲ့တယ်။ မင်းကို မိုင်ယာမီဘီချ်မှာရှိတဲ့ မင်းအဒေါ် အန်တီသယ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ မိုင်ယာမီဒေသအကြောင်း မင်းတော်တော်ကလေးသိတယ်။ မင်းအဒေါ်ရဲ့နာမည် အပြည့်အစုံနဲ့ လိပ်စာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနဲ့၊ ဘုရားကျောင်းတွေ ဘာတွေသွားစရာမလိုဘူး။ မင်းက ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ရဟူဒီတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် အလှူခံရင် လှူသာလှူလိုက်၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို ဂျူးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူကမှ မပြောဘူး’

‘တစ်ခါတုန်းက အစွရေးထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် သိဖူးတယ်။ သိပ်တော့မကြာဘူး’

‘ယဉ်ကျေးမှုချင်း မတူဘူး၊ အဲဒါကို မေ့ထားလိုက်’

စမစ်က ကားကို ခြံဝင်းလမ်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။ ယင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အချက်ပြလိုက်သည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်း ပြင် ပတ်ပတ်လည်မှလူများ စတင်ထွက်ခွာကြတော့သည်။

‘သူတို့ ဒီမှာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ လာကြတာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ မင်းအိမ်ပဲ၊ ကုန်တိုက်ကလည်း မင်းရဲ့ကုန်တိုက်ပဲ။ နှစ်ခုစလုံး အတွက် ငွေအကြေချေပြီးပြီ။ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်။ ဟော... ချီအန် ရောက်လာပြီ’

စမစ်က သူ့ကားကို အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ချီအန်၏ကားက နောက်ဘက်တွင် ကပ်ပြီးရပ်သည်။ ကားမောင်းသူ ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး ဝတ်ရုံစိမ်းကြီးတလွှားလွှား ဝတ်ဆင်ထားသော အရှေ့တိုင်းသားကြီးဆင်းရန် နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကားမောင်းသူက အဘိုးကြီး တံခါးဝ အထိ တွဲပို့ပေးသည်။ ချီအန်က ၎င်းအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာပင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ကားမောင်းသူက ကားနောက်ပိုင်းရှိ ချီအန်၏ သေတ္တာသုံးလုံးနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်များကို လမ်းဘေးသို့ချပေးသည်။ ကားမောင်းသူက ချီအန်ကို သေတ္တာများပေါ်တွင် ထိုင်ရန်ပြောပြီး အဘိုးကြီးကို တွဲခေါ်ကာ ထိုင်စေသည်။

ရီမို ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ချီအန်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသယ်နိုင်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပမာ ပြုမူပြန်ချေပြီ။ သူက သည်လိုပဲ သူ့ပစ္စည်းတွေကို တခြားလူတွေက သယ်ပိုးပေးသည်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ထိုလူတွေကို အသာကလေးညှစ်ပစ်နိုင်သော ခွန်အား ရှိသည်။ သူက စင်အန်ဂျူ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ၏ ပစ္စည်းအိတ်ကို သယ်ပေးသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ကားသော့ပျောက်နေသည်။ ထိုအခါ ချီအန် ကားတံခါးကို အသာကလေးဖိပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူကတော့ ကား

တံခါးမှာ သော့ခတ်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ချီအန်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သော ကားသော့ကို ကားဝပ်ရှော့က တစ်ပတ်လောက်ပြင်ယူရသည်။

ယခုလည်း ချီအန်သည် ဘာမှမလုပ်နိုင်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးပမာ ကာလီဖိုးနီးယား နွေရာသီညနေခင်း နေရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ထဲသို့ ပွေ့ချီသွားမည်ကို စောင့်မျှော်နေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

စမစ်က သူ၏လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရီမိုသည် ကားနောက်ခန်းပေါ်မှ တစ်ခုတည်းသော အဝတ်အစားသေတ္တာကို ဆွဲယူပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ထိုင်နေသော ချီအန်ကို မတွေ့ရှိရတော့ပါ။ ၎င်းသည် ခြံဝင်းလမ်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးခေါင်းကိုညွတ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်များ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဝမ်းနည်းစကားပြောနေသည်။

လှပစွာ ရိတ်ဖြတ်ထားသော မြက်ခင်းပြင်ဆီသို့ ရီမိုကြည့်လိုက်သည်။ လူတွေ သွားကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ လူတွေသည် အဘယ်ကြောင့် လူ တစ်ယောက် သေဆုံးရသည်ကို ဝမ်းနည်းကြရသနည်း။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းတို့သည် မလွဲမရှောင်သာသော သေဆုံးခြင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သည်လူတွေအားလုံး ကံကြမ္မာသည် ရီမို၏စွမ်းဆောင်နိုင်မှုပေါ်တွင် တည်ရှိနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ပေါ်ပလာပင်ပေါ်တွင် နားနေသော ၎င်းက ခုနစ်ကောင်သည် ကြောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ထိတ်လန့်သည့်အလား ပျံသန်းသွားကြသည်။ မြေလျင်အသေးစားကလေးကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ မြေလျင်လှုပ်တုန်ခါသည်ကို ကျေးငှက်များက အသိရှိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင် တစ်နှစ်လျှင် ငလျင်ကလေးတွေ ဘယ်နှကြိမ် လှုပ်ခါချေသနည်း။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကမူ မြေလျင်ကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိပေသည်။



(၉)

ထိုညက အခိုင်အမာဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးများ အပျက်အစီးမရှိပါ။ မျက်နှာကြက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးဆိုင်းပဒေသာများသာ အနည်းငယ် ယိမ်းလှုပ်သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ သမံတလင်းပေါ်တွင် ဖိနပ်မပါဘဲ ရပ်နေသော ရီမိုပင် မသိရှိလိုက်ပါ။ ၎င်း၏အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖျာခင်း ပြီး အိပ်နေသော ချီအန်လည်း မနိုးပါချေ။

အပြင်ဘက်မြက်ခင်းပြင်ဆီမှ ကြောင်တစ်ကောင် မြည်အော်လိုက် သည်။ လမရှိသော မိုးကောင်းကင်ပြာ နက်နက်ကြီးကို ရီမိုကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အထီးကျန်အဖြစ်ကို ခံစားရပြီး အနည်းငယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသလို ဖြစ်သွားရသည်။ ချီအန်ထံတွင် အရှေ့တိုင်း သိုင်းပညာ သင်ကြားပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဤကဲ့သို့ ခံစားလိုက် ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏စိတ်အစဉ် ကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူသည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်လျက် ရှိတော့သည်။

‘အလှုပ်ရှားလွန်သော စိတ်သည် ရင်ထဲက ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပင် ဖြစ်သည်’ဟု စင်အန်ဂျူ သိုင်းဆရာကြီး ချီအန်က ပြောပါသည်။

အခြားသောအိမ်များမှာမူ ထိုညက ဘေးအန္တရာယ်မကင်းကြပါ။ ယင်းအိမ်များ မခိုင်ခံ့ကြပါ။ မတောင့်တင်းကြပါ။ အထုအထည်မရှိကြပါ။ ရေပိုက်များနှင့် လေအေးစက်များလည်း မရှိကြပါ။